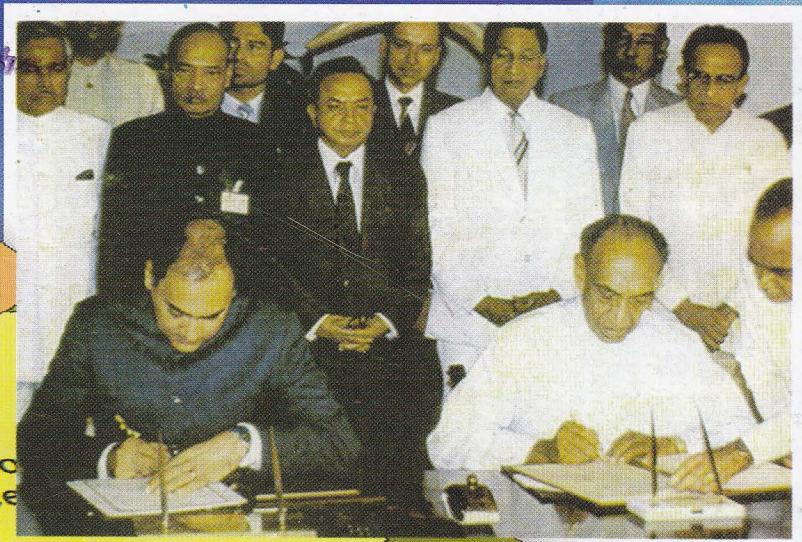

உலகூன டேஷன்

மலர் 7 இதழ் 1

ஜனவரி - மார்ச் 2009

மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்

சர்வகட்சி இலோசனைகள் மூலம்
மாகாணசபைகளை
இர்த்துமுள்ளதாக்கும் சவால்

எஸ்.ஐ.புஞ்சியேந்வா / கலாநிதி. ரொஹான் எதிரிசிங்க / பேராசிரியர் ஜெயம்பதி விக்ரமரட்ன /
பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரண / பேர்ட்டி பிரேமலால் திசாநாயக்க / சட்டத்துறணி நிசாம் காரியப்பர் / அசங்க வெலிகல் /
மகேஸ்வரன் பிரசாத் / இரா.சம்பந்தன்

உள்ளடக்கம்

அதிகாரத்துக்குப் பேரம் பேசுதலும் மாகாணசபைகளும்
எஸ்.ஐ.புஞ்சிலேவா 03

13ஆம் திருத்தத்தை விஞ்சிய தீர்வொன்றை...
கலாநிதி. ரொஹான் எதிரிசிங்க 07

மாகாணசபை அதிகாரம் மத்தியிலிருந்து...
12

அரசியல் மற்றும் அரசியல்யாப்பு மூலமான தீர்வு
பேராசிரியர் ஜெயம்பதி விக்ரமரட்ன 16

ஐ.தே.க.வும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும்...
பேராசிரியர் தில்ஸ விதாரண 22

இருபது வருட மாகாணசபை: அனுபவ அடிப்படையிலான...
26

வரலாற்றுத் தடங்களில் சர்வகட்சி மாநாடுகள்...
விசங்வாதி 29

மாகாண முதலமைச்சர்களுடன் கலந்துரையாடாமல்...
பேர்ட்டி பிரேமலால் திசாநாயக்க 33

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் இணைப்பு...
நிசாம் காரியப்பர் 38

அதிகாரத்தை மத்தியமயப்படுத்தல்
அசங்க வெலிகல 42

13ஆம் அப்பால்... சாத்தியமாகுமா?
மகேஸ்வரன் பிரசாத் 46

வன்னி மக்களின் நிலை...
இரா.சம்பந்தன் 48

காலாட்டத்தில் மாகாணசபைகளும் அதிகாரப்பரவலாக்க...
52

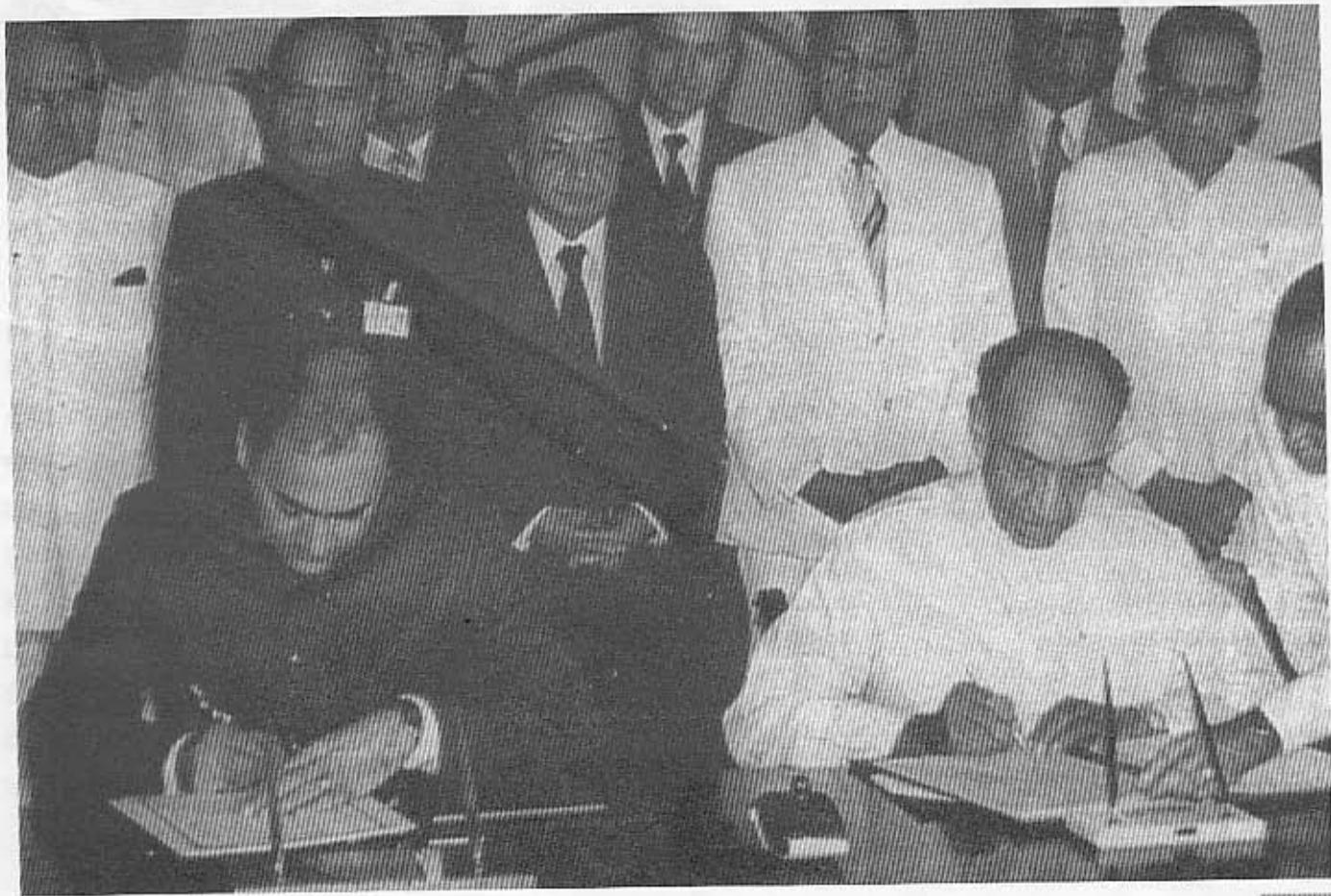
அதிகாரத்துக்குப் பேரம் பேசுதலும் மாகாணசபைகளும்

டித்தத்துக்குத் தீர்வு யுத்தமே. இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு அதிகாரப் பரவலாக்கலே” என்ற அரசியல் கருத்து மீண்டும் மேலெழும்பி வருகின்றது. இருந்தும் யுத்தம் மற்றும் இனப்பிரச்சினை ஆகிய இரண்டுக்கும் தீர்வு யுத்தம் அல்ல அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்வது தான் என்ற அரசியல் கலந்துரையாடலுக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தாக்குதல் நடத்தும் நிலை உருவாகியுள்ளது. ஏனைய இனங்களின்

அரசியல் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாததான், வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்களுக்கும் கடுமையான எதிர் நடவடிக்கைகள் மூலம் யுத்தத்துக்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. தேசியப் பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வு வழங்காத அரசியல் படிப்படியாக யுத்த அரசியலாக மாற்றம் பெற்றது. அது இருதரப்பு நடவடிக்கைகளால் ஏற்பட்டதொன்றாகும். இரண்டு தரப்புக்களினதும் இந்த நடவடிக்கைகளுக்கான பிரதிபலனை மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள்.

சட்டத்தரணி எஸ். ஜி. புஞ்சிரேவா
தமிழில்: எஸ்.கணேஷன்

பாவித்தனர். அச்சம், சந்தேகம், ஆச்சரியமுட்டக்கூடிய அழிவுச் செயற்பாடுகள் புலிகளின் ஆயுத பலத்தை அதிகரிக்க உதவியது. அதற்கு கொடுக்கப்பட்ட பதிலடி அதற்குச் சமமான அரசு பயங்கரவாதமாகவிருந்ததால் யுத்தம் “அபிவிருத்தி” அடைந்தது. இதற்குத் தேவையான யுத்தவாத - இனவாத பின்னணி தெற்கில் எழுந்ததுடன், அரசு அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதும் இயல்பாகவே நடந்தது. அந்த அரசு அதிகாரம் யுத்தத்தால் எதிராளியை தோல்வியறச் செய்யும் எதிர்பார்ப்பை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. இதற்காக பெருமளவு மனித வளமும் நிதி வளமும் நாசமாக்கப்பட்டுவிட்டது. மேலும் அழித்துக் கொண்டு வெற்றி கொள்ளும் ஆசை இப்போது மென்மேலும் அதிகரித்துள்ளது. இந்த மோதல்களில் சகல அழிவுகளையும் செலவுகளையும் மக்களே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும் இந்தளவு அழிவுகளைச் செய்யாமல், அதைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்பதே எமது எண்ணமாகும்.

“
யுத்தத்தைத் தீவிரப்படுத்திய அரசு அதிகாரத்துக்கு விடுதலைப் புலிகள் ஆயுத பலத்தினால் பதிலடி கொடுக்க விளைந்தனர். ஒதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட பதிலடி அதற்குச் சமமான அரசு பயங்கரவாதமாக இருந்ததால் யுத்தம் “அபிவிருத்தி” அடைந்தது.

“

இவ்வாறு நடவடிக்கைகளை குறுக்கி இனவாதமும் யுத்த மனநிலையுமே சீர் குலைத்தன. யுத்த வெற்றியை மாற்றிக்கொள்ள தற்போது கருத்துக்கள் மேலெழுந்து வருகின்றன. அது மீண்டும் யுத்த விதைகளை நடுவுதாகும். தமிழ் மக்கள் இந்த ஆபத்தையே உணர்கின்றனர்.

நீண்ட காலத்துக்குள் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு இராஜதந்திர ர்தியிலோ, சமூக நடவடிக்கை என்ற ர்தியிலோ நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதை மறந்து விடக்கூடாது. இருந்தும், மீண்டும் இனவாதக் கருத்துகள் தலைதூக்கியதால் அந்த தீர்வுகளில் குறைபாடுகள் காணப்பட்டதாலும் முறையான பலன் கிடைக்கவில்லை. அதனால், இந்த குறைபாடுகளைத் திருத்திக் கொண்டே மீண்டும் தீர்வுக்குச் செல்ல வேண்டும். இடைநடுவில் தோல்வியுற்றாலும் அவ்வாறு எடுக்கப்பட்ட சில நடவடிக்கைகளின் உதாரணங்கள் இவை.

- திம்பு பேச்சுவார்த்தை (பிழையான நிலைப்பாட்டால் ஆரம்பத்திலேயே தோல்விகள்து).
- 1987ல் மாகாண சபை உருவாக்கப்பட்டமை (அதிகாரத்தை வழங்காத செயற்பாட்டால் பலனற்ற முயற்சியானது).
- வெண்தாமரைத் திட்டம் (சிறப்பான சமூகத் திட்டமாகவிருந்தாலும் பின்னர் இனவாதத்திற்கு அடிபணிந்தது).
- ஒஸ்லோ இணக்கப்பாடு (அதன்படி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளாததால் சீர்குலைந்தது).
- முன்றாவது தரப்பை உருவாக்குவது (இருதரப்பு

இனவாத அமுத்தங்களின் காரணமாக சீர் குலைந்தது).

எனவே எதிர்காலத்தில் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்போது இத்தடைகள், வழிகளைத் தவிர்த்து அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். இனப்பிரச்சினை தொடர்பான சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் சரித்திரமாக அது மாறியுள்ளது. இருந்தும் தமிழ் மக்கள் இவை தொடர்பாக நம்பிக்கை இழந்திருப்பது இயற்கையே. அந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவதே முதல் நடவடிக்கையாக இருக்க வேண்டும். தமிழ் இனத்தவரொருவர் தமது கட்சியில் இருக்கின்றார் என்பதைக் காட்டுவதன் மூலம் மட்டும் அந்த நம்பிக்கையை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. அப்படிச் செய்வதற்கான விருப்பத்தை நடைமுறையிலேயே நிருபிக்க வேண்டும்.

இப்போது மீண்டும் 13ஆவது திருத்தம் தொடர்பான ஆரவாரம் களத்துக்கு வந்துள்ளது. இந்தத் திருத்தம் அதிகாரப்பகிரவுக்கான ஆலோசனையாகவிருந்தாலும், அதிகாரத்தைப் பகிர்வதற்காக சட்டபூர்வமாக்கப்பட்டுள்ள ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தைக் கூட நடைமுறைப்படுத்தாமல் தமிழ் மக்களை ஏமாற்றும் மற்றுமொரு சந்தர்ப்பமாகவும் இது அமைந்துள்ளது. இந்த ஏமாற்றத்தை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தை தள்ளி வைக்கவே முடியும். தமிழ் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மாகாணசபை மூலம் அந்த ஏமாற்று வேலையை நடைமுறைப்படுத்தினால் சமாதானத்துக்குப் பதிலாக மிக மோசமான முன்றாவது சக்திக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படக்கூடும். இனவாதக்

ஸங்கட தீர்க்கு

கருத்துக்களுக்கு அரசியலில் அதிகம் இடமளிக்கப்பட்டுள்ளதால் இதுபோன்ற முன்றாவது சக்திகள் கிளர்ந்தெழுவதற்கு இன்னும் வாய்ப்பாகவிருக்கும். அப்போது அது சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் ஆகிய சகலரையும் கொண்ட தேசிய சக்தியாக இருக்காதா?

13ஆவது, 17ஆவது திருத்தங்களின் மூலம் தெரியவருவது என்ன? அதிகாரத்தை மக்களுக்கு வழங்கும் 13ஆவது திருத்தத்தின் மூலம் மாகாணசபைகளுக்கு அரசியலமைப்பின்படி நிறைவேற்று, நீதிமன்றம், நிதி தொடர்பான அதிகாரங்களை ஒரளவு ஒப்படைப்பதே நோக்கமாகவிருந்தது. இருந்தும், சட்ட மூலத்திலுள்ள ஒழுங்கு விதிகள் மூலம் மாகாணசபையொன்றை மீண்டும் மத்திய அரசு பொறுப்பேற்க முடியும். அந்த அதிகாரங்களை வழங்காதிருப்பதற்காக நிறைவேற்று மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களை பாவிக்க முடியும். நிதி அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். மாகாணமொன்றுக்கு அரசியல் தனித்தன்மை ஏற்படுவதை தடுக்க முடியும். தேசிய அமைச்சின் செயற்பாட்டின் மூலம் மாகாண அமைச்சின் அதிகாரங்களை ஆக்கிரமிக்க முடியும். சுற்று நிருபங்கள் மூலம் சில அதிகாரங்களைப் பறித்தெடுக்க முடியும். இதுபோன்ற மாகாணசபை மிகப் பெரிய ஏமாற்று வேலைகளில் ஒன்றென அன்று பிரபாகரன் கூறியது பொய்யா?

அடுத்த கேள்வியாகவிருப்பது தற்போது இவர்கள் மீண்டும் வழங்கவுள்ளதாகத் தெரிவிப்பது இப்படியல்லாத மாகாணசபையா என்பதேயாகும். உண்மையிலேயே அரசியல் கருத்துப் பரிமாற்றம் மூலம் தேவையானவற்றை கட்டியெழுப்ப முடியும் இதுபோன்ற நடவடிக்கைகளை

சகல இனத்தவருக்கும் அதிகாரங்கள் கிடைப்பதை விரும்பாவிட்டால்,
13ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் தமிழ் மக்களுக்கு அதிகாரம் கிடைப்பதை எவ்வாறு விரும்புவார்?

அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பதை எதிர்க்கும் நிலைப்பாடு இருக்கும் வரை 13ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பதென்பது தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் ஆகிய சகல இனங்களையும் ஏழாற்றும் ஒரு நடவடிக்கையோடும். அதிகமானோரின் விருப்பத்தைப் பெறும் போலி நடிப்புகள் மூலம் இந்த யுத்தத்தை முடித்துக் கொண்டு மேலுமொரு யுத்தத்துக்கு வழிவகுப்பதாகவே இருக்கும்.

மீண்டும், 17ஆவது திருத்தத்தின் சாராம்சக் கருத்தானது என்ன? ஒரு நபரிடம் அதிகாரங்களை குவித்திருப்பது பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துமென்பதால் அதை பகிர்ந்தளிக்கும் தேவையையே அது வலியுறுத்துகிறது. அதற்காக உத்தேச ஆணைக்குழுவின் மூலம் சுயாதீனமாக முடிவுகளை எடுக்க வழிவகுப்பதாகும். இருந்தும், இதை நடைமுறைப்படுத்தினால் தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதற்காக அரசு சேவையையும், அரசு சொத்துக்களையும், பொலிசையும் பாவிப்பது எளிதாகவிருக்காது என்ற காரணத்தினால் அது சீர்குலைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமக்கு அடிபணியக் கூடியவர்களைப் பதவிகளுக்கு நியமித்துக்கொள்ள இந்த ஆணைக்குழுக்களுக்கு ஜனாதிபதியால் நபர்களை நியமிக்கக் கூடியதாகவிருக்கவேண்டும். இதன் பொருள் என்ன? மக்கள் ஏதாவதொரு வகையில் ஜனநாயக வழிமுறையின் நன்மையைப் பெறுவதைத் தடுப்பதே இதன் நோக்கமாகும். இதன் நன்மைகள் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் அனைவருக்குமே கிடைக்கும். சகல இனத்தவருக்கும் அதிகாரங்கள் கிடைப்பதை விரும்பாவிட்டால்,

மீண்டும் முன்பிருந்த இடத்துக்குச் செல்வதாகவே இது அமையும். அந்த நிலையின் அடிப்படையில் புதிய யுத்தத்துக்கான சூழலை உருவாக்குவது அல்லது யுத்தத்தை தள்ளிவைப்பதை சமாதானமாக எடுத்துக்காட்டுவதாகும். யுத்தநிறுத்தத்தின் மூலம் இடம்பெற்றவற்றை மீண்டும் கொண்டு வருவதாகும்.

இருந்தும் தேவைப்படுவது நிரந்தர சமாதானத்துக்குச் செல்லும் அடிப்படையை உருவாக்குவதே. இதுபோன்ற முயற்சியை இதுவரை காணமுடியவில்லை. மீண்டுமொரு யுத்தம் நடைபெறுவதற்குத் தேவையான சூழல் இருப்பதால் இதற்கு அவ்வளவு காலமெடுக்காது. அது விரைவாக ஒரு அழிவுமிக்க பிரதிபலனைத் தரும். அதையும் சிங்கள தமிழ் இனவாதிகளால் தீவிரப்படுத்த முடியுமென்றாலும் சிங்கள இனவாதிகளுக்கே இதில் அதிக இடமுள்ளது. அவர்களுக்கு சுதந்திரமும் அனுமதியும் இருந்தால் முழு நாட்டையும் சகல இனங்களையும் பாரிய அழிவுக்குட்படுத்த முடியுமென்பது உறுதியாகும்.

13ஆம் திருத்தத்தை விஞ்சிய தீர்வொன்றை நோக்கிச் செல்லவேண்டும்

கலாநிதி ரொஹான் எதிரிசிங்க

நேர்காணல்: சட்டத்தரணி ஐக்ட் வியனாராச்சி

1. 13ஆம் திருத்தத்தில் அமுல்படுத்தப் படாதிருக்கும் பகுதிகள் எவ்வ?

ஆரம்பம் முதலே, அதாவது 1987லிருந்தே 13ஆம் திருத்தத்தின் பிரதான இரண்டு பகுதிகளான காணி மற்றும் பொலிஸ் அதிகாரங்கள் இன்னமும் அமுல்படுத்தப்படாத நிலையிலுள்ளன. இவை மிகவும் முக்கியமான பகுதிகள் என்பதை நான் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். 13ஆம் திருத்தம் அமுலுக்கு வருமுன்னர் நடைபெற்ற சம்பவங்களையும், இந்திய அரசிற்கும் இலங்கை தமிழ் அரசியல் கட்சிகளுக்குமிடையே நடைபெற்ற விவாதங்களையும் கருத்திற் கொண்மர்களானால் பொலிஸ் மற்றும் காணி சம்பந்தமான பகுதிகள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பது உங்களுக்குத் தெளிவாகும். வடக்கு, கிழக்கின் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைக் கண்காணிப்பதற்கு அதிகாரம் தேவையென தமிழ் கட்சிகள் விரும்பின. பொலிஸ் என்பது குறிப்பிட்ட சமூகத்திற்கு முற்றிலும் மாறானதாகவன்றி, சமூகத்துடன் ஒன்றிணைந்ததாகவும், அங்கு வாழும் மக்களின் மொழி தெரிந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது தமிழ்த் தலைமைப் பீடத்தின் அவாவாக இருந்தது.

காணி சம்பந்தமாகப் பார்த்திர்களானால், விஞ்ஞான ரீதியிலான மக்கள் தொகையினை நிர்ணயிக்கும் குடியேற்றத் திட்டமொன்று வடக்கில் நடைமுறையில் இருந்ததை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

கயாட்சி முறையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு எமக்கு காணி மீது குறிப்பிடத்தக்க ஆதிக்கம் இருக்க வேண்டும். இதனை அடைவதற்கு காணியின் உரிமை பற்றிய தெளிவான விளக்கம் கொண்ட உத்தியோகத்தர் அவசியம் என நான் நினைக்கின்றேன். இவையிரண்டுமே இன்னும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாத பிரிவுகள்.

2. 1987ன் 13ஆம் திருத்தம் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டபோது எழுப்பப்பட்ட ஆட்சேபனைகள் கிண்ணும் வலுவாக கிருக்கின்றனவா?

13ஆம் திருத்தத்திற்கு எதிரான ஆட்சேபனைக்குக் காரணம் இலங்கை அரசானது யாப்பின் பிரகாரம் செயற்படும் மத்திய அரசியலமைப்பிற்கு பழக்கப்பட்டுவிட்டது தான் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

முக்கியமாக, இனங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் இருக்கும்போது அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பு முறை அவ்வளவு உசிதமான செயலில்லை என்ற இயற்கையான பயம் நிலவியது. அதுமட்டுமன்றி, அரசியல் காரணிகளின் பங்களிப்பும் இருந்தது. 1987ல், பொதுஜன விருப்பை இழந்திருந்த ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தது என்பதையும், அரசியலமைப்பிற்குப் புறம்பாக மக்களின் கருத்தை அறியும் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு முறையொன்றைப் பயன்படுத்தி அவர்களது ஆட்சியை நீடித்து வைத்துக்கொண்டிருந்த காலம் அது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

தற்போது அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பிற்கு வலுவான ஆட்சேபனை இருக்காது என நான் நினைக்கின்றேன். அப்போது ஆட்சேபித்த ஸ்ரீலங்கா கதந்திரக் கட்சி,

ஈடுபாளி டோக்னூ

உட்பட பல அரசியல் சக்திகள் தற்போது 13ஆம் திருத்தத்திலும் மாகாணசபை அமைப்பிலும் பங்கெடுக்கின்றன. மிகவும் தீவிர எதிர்ப்பைக் காட்டும் குழுக்கள் மட்டுமே 13ஆம் திருத்தத்திற்கும் அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பிற்கும் ஆட்சேனை தெரிவிக்கக்கூடும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

3. 13ஆம் திருத்த அழுவாக்கம் தொடர்பான உயர்ந்திமன்ற தீர்ப்பின் முக்கியத்துவம் என்ன ?

நான் நினைக்கிக்கேற்றேன் இந்த தீர்ப்பானது உயர்ந்திமன்ற தீர்ப்புக்களுள் மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகும். ஏனெனில், உயர்ந்திமன்ற நீதியரசர்கள் அனைவரும் இந்த வழக்கை விசாரிக்கும் நீதிமன்றில் அங்கம் வகித்தனர். அதிகளவு என்னிக்கையிலான விண்ணப்பங்கள் இருந்தன. இதில் கவனத்தை ஸ்ர்க்கும் வண்ணமாக நீதியரசர்களின் கருத்துக்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு இருந்தது. நான்கு நீதியரசர்கள் ஒரு கருத்தை ஆதரித்த அதேவேளை நான்கு பேர் அதற்கு எதிரான கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு நீதியரசர் இரண்டிற்கும் பொதுவான கருத்தைக் கொண்டிருந்ததுடன் இறுதியாக 13ஆம் திருத்தமானது அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சிச் சார்புத்தன்மைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கவில்லையென்ற கருத்தை ஆதரித்தார்.

இதில் கவனிக்கத்தக்க விடயம் என்னவெனில், சிறுபான்மை இனத்தைச் சார்ந்த நீதியரசர்கள் பெரும்பான்மை நீதியரசர்களின் கருத்தை ஆதரித்த அதேவேளை, சிறுபான்மைக் கருத்தை ஆதரித்த நீதியரசர்கள் பெள்த சிங்களவர்களாக இருந்தனர். இதன் விளைவாக இந்தத் தீர்ப்பானது பலமுறை ஆராயப்பட்டதுடன், பரிசோதனைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது. இன்னுமொரு விடயத்தையும் இந்த வேளையில் நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் நீதிமன்றங்களின் மீது அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கம் மிகவும் அதிகளவில் இருந்தது. அந்த நிலையிலும் கூட அரசாங்கத்தின் கருத்தை ஆதரிக்காது மற்றவர்கள் தமது கருத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கின்றார்களா, இறுதி முடிவு எவ்வாறு அமையும் என்றெல்லாம் கவனத்தில் கொள்ளாமல், தமது நடுவுநிலைமை தவறாது நடந்துகொண்ட நீதியரசர்களின் சுதந்திரமான நேரமைத் திறன், தனித்தன்மை என்பவற்றிற்கு நாம் தலை வணங்கியே ஆகவேண்டும்.

4. இந்தக் திருத்தத்தை அழுவாக்கப்படுத்துவதில் இயற்கையாக அமைந்த தவறுகள் ஏதாவது சிக்கலை ஏற்படுத்துகின்றதா?

அரசியல் ரீதியாக அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பிற்கான விருப்பார்வம் இருக்கின்றதா என்பது ஒருபுறம் இருக்க, 13ஆம் திருத்தம் அதன் வடிவமைப்பு, எழுத்தாக்கம், சட்ட உடன்படிக்கை போன்ற துறைகளில் அடிப்படைக் குறைபாடுகளை உடையதாக இருக்கின்றது என்று நான் எப்போதும் வாதாடிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

முதலாவதாக, கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை மீண்டும் இலகுவில் மத்திய அரசுக்கு மாற்றியமைக்கும் பலத்தை மத்திய அரசாங்கமும் அதன் பிரிவுகளும் கொண்டுள்ளன.

உதாரணமாக 13ஆம் திருத்தத்தின் பிரகாரம் பாடசாலைகள் மற்றும் வைத்தியசாலைகள் என்பன மாகாணசபையின் கீழ் வருகின்றன. ஆனால், அவை தேசிய பாடசாலையாகவோ தேசிய வைத்தியசாலையாகவோ பிரகடனப்படுத்தப்படுமிடத்து அவை மத்திய அரசின் அதிகாரத்திற்குப்பட்டவையாகின்றன. ஒரு பாடசாலையோ, வைத்திய சாலையோ தேசியமயமாக்கப்படுவதற்கு பூர்த்திசெய்யப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் அளவிடு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மத்தியில் உள்ள அரசாங்க அமைச்சரின் பிரத்தியேகமான கட்டுப்பாட்டுக்குள் இந்த அதிகாரம் அடங்குகின்றது.

இரண்டாவாதாக, மாகாணசபைக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட விடயங்கள், செயற்பாடுகள் உட்பட அனைத்து விடயங்கள், செயற்பாடுகள் பற்றிய தேசியக் கொள்கைகள் அனைத்தும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது என்று 13ஆம் திருத்தம் முன்மொழிகின்றது. இதன் அடிப்படையில் இலங்கை மத்திய அரசாங்கமானது தனது அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து மாகாண சபைகளின் விடயங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகளை கட்டுப்படுத்தும் விதத்திலான சட்டங்களை காலங்காலமாக அறிமுகப்படுத்தி வருகின்றது.

“ 13ஆம் திருத்தம் அதன் வடிவமைப்பில் அதிகாரப் பரவலாகத்தினை ஊக்குவிக்கவும் பாதுகாக்கவும் போதியளவு வலிமையைக் கொண்டதாக இல்லை ”

முன்றாவதாக, விடயங்கள், செயற்பாடுகள் பட்டியலிடப்பட்டிருக்கும் விதத்தை எடுத்து நோக்குவோமாயின், மாகாணசபையின் அதிகாரத்திலுள்ள பல செயற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த கட்டுப்பாடுகள் பல விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அதேவேளை, மத்திய அரசிற்கான அதிகாரம் மிகவும் பரந்த நோக்குடன், தாராள மனப்பான்மையுடன் அதிகளவு அதிகாரம் மத்திய அரசைச் சார்ந்து இருக்கும்படி அமைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய இன்னொரு முக்கிய விடயம் என்னவெனில், 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பாளு மையத்தில் குவிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்டதாகவும், மிகவும் சக்தி மிக்க ஜனாதிபதியின் ஆட்சியை ஊக்குவிப்பதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இந்திய அரசின் வலியுறுத்தலே, இந்த 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிற்குள் 13ஆம் திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட முக்கிய காரணியாக அமைந்தது. இக்காரணத்தால், இந்தப் பிரேரணை மட்டும் முற்றிலும் மாறுபட்ட திசையில் செல்வதாக காணப்படினும், 13ஆம் திருத்தம் தனியாக, அரசியலமைப்பிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாது. இந்தியாவுடன் ஓப்பிடுகையில், ஜனாதிபதிக்கான அதிகாரம், சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம், இயற்றப்பட்ட சட்டத்தினை மீன்பரிசோதனை செய்யும் முறையில்லாமை, மத்திய அரசில் மாகாணசபையின் பங்களிப்பில்லா முறை போன்ற காரணிகள் வேறுபடுகின்றன.

இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரகாரம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தினை பாதுகாக்கும் காரணிகள் இலங்கைக் குழியரசுச் சட்டத்தில் இல்லை. எனவே 13ஆம் திருத்தமானது அதன் வடிவமைப்பில் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தினை ஊக்குவிக்கவும் பாதுகாக்கவும் போதியளவு வலிமையைக் கொண்டதாக இல்லை என்பதே எனது கருத்து.

5. இலங்கையில் நிலவிவரும் அரசியல் கலாச்சாரமானது, இந்தப் பிரேரணையின் முழுமையான அழுலாக்கத்தில் எதிர்மறை அழுத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடுமா?

நான் நினைக்கின்றேன், இலங்கையின் அரசியல் கலாச்சாரமானது மத்தியமயப்பட்டதாக, பலதரப்பட்ட படிமுறை அதிகாரம், குழியாட்சி நலவடைந்த அரசியல் கட்சிகள் என்பவற்றை கொண்டதாகவும் விளங்குவதால், இவையனைத்தும் மாகாணசபைகள் திறமையான முறையில் செயற்பட முடியாத அரசியல் காலநிலை மற்றும் குழநிலையை அவை தோற்றுவித்துள்ளன.

“ சுதந்திரமான மக்கள் சேவை இல்லாமை, படிமுறை அதிகாரம், மத்தியில் ஒன்று குவிக்கப்பட்ட அதிகாரம் போன்ற பெரும்பான்மை அரசியல் காரணிகள், இலங்கையில் அதிகாரப் பரவலாக்கம் திறமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு உதவவில்லை. ”

தென்னாபிரிக்கா மற்றும் கனடா போன்ற நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால், தேசிய மட்டத்தில் ஒரு கட்சி எடுக்கும் நிலைப்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட நிலைப்பாட்டை அதே கட்சி மாகாண மட்டத்தில் எடுக்கக்கூடிய தன்மை இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வலிமை மிகக் அரசியல் புள்ளிகள், மத்திய அமைச்சரவையில் அங்கம் வகிப்பதை விட, குறிக்கப்பட்ட பிரதேசத்தின் பிரதம மந்திரியாகவோ, முதலமைச்சராகவோ வருவதற்கு கடும் போட்டியிடுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம், அந்தக் குறிப்பிடப்பட்ட பிரதேசத்தில், முழுமையான அதிகாரம் வகிக்கும் வல்லமை வழங்கப்பட்டிருப்பதுடன், மாகாண மட்டத்தில் ஆனால் கட்சியினர் திருப்திகரமாக செயற்படும் குழநிலை உருவாக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அன்மைக் காலம் வரை சுதந்திரமான மக்கள் சேவை இல்லாமை, படிமுறை அதிகாரம், மத்தியில் ஒன்று குவிக்கப்பட்ட அதிகாரம் போன்ற பெரும்பான்மை அரசியல் காரணிகள், இலங்கையில் அதிகாரப் பரவலாக்கம் திறமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு உதவவில்லை என்னான் நினைக்கின்றேன்.

6. 13ம் திருத்தம் முழுமையாக நடைமுறைக்க வந்தால் இனப்பிரச்சினைக்கு நிலையான தீவு கிடைக்குமா?

நான் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. நான் முன்னமே கூறியது போல, 13ஆம் திருத்தம் சில குறைகளை தன்னிடத்தில் உள்ளடக்கியுள்ளது. அது பாதுகாப்பான, திறமைமிக்க அதிகாரப்பரவலாக்கத்தினை முன்வைக்கவில்லை. இந்த 13வது திருத்தம், 20 வருடங்களுக்கு முன்னர், அரசியலமைப்பு முற்றிலும் வேறாக இருந்த வேளையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நாம் தற்போது இலங்கையில் நிலவி வரும் இனப்பிரச்சினைக்கு

மிகவும் நியாயமான முறையில் நடந்துகொள்ளும் அதேவேளை, அவர்கள் எதிர்க்கட்சியாகும் போது இராணுவ வெற்றியின் மேல் அதீத ஆர்வம் காட்டுபவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர்.

நான் நினைக்கின்றேன், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி மற்றும் ஐங்கிய தேசியக் கட்சி இரண்டும் இணைந்த தலைமையும், இதற்கு இடதுசாரிகள் மற்றும் தமிழ்க் கட்சிகளின் ஆதரவும் இருக்க அரசியல் சக்திகள் ஒன்று திரஞ்சும்போது, மக்கள் விடுதலை முன்னணி ஒரு பக்கமாகவும், தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் இன்னொரு பக்கமாகவும் ஓரம் கட்டப்படும்போது இது சாத்தியமாகும். அதிகளவு பேச்சுவார்த்தைகளும், ஒப்பந்தங்களும் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியை எடுத்து நோக்குங்கள். ஆரம்பத்தில் 1990களில் பிரேமதாஸ் அனைத்துக்கட்சி மாநாட்டைக் கூட்டிய போது, மங்கள முனசிங்க ஆலோசனைக்குமு விடயத்தில் தமிழ் முஸ்லிம் கட்சிகள் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு வரும் நிலையில் இருந்தன. 94 தொடக்கம் 2000ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில், குடியரச யாப்பிற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஐங்கிய தேசியக் கட்சியானது, துரதிஷ்டவசமாக மிகவும் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொண்டது. சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்கவும் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் தமது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கடந்து செயற்பட்டிருப்பின், தமது இரு கட்சிகளையும் இணைத்து ஒற்றுமையாக செயற்பட்டிருக்கமுடியும்.

2002ஆம் ஆண்டு ஒஸ்லோ பிரகடனம் ஒரு மாபெரும் வரப்பிரசாதம், எனினும், ஜனாதிபதி குமாரதுங்க தான் விரும்பியபடி அதிகாரத்தைப் பெறுவதிலேயே முனைப்பாக இருந்தார். எனவே, எனது கருத்துப்படி, எமது அரசியல் தலைவர்கள் எமது நாடு இப்படியே சென்றால் முன்னேற முடியாது என்று உணரும் வரை, இங்கு சமாதானம் ஏற்பட வழியில்லை. மனித உரிமை மீறல்கள் தொடரத்தான் போகின்றன. அப்பாவிப் பொது மக்கள் தடுத்துவைக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படத்தான் போகின்றார்கள். அரசியல் தலைவர்கள் தாம் ஒன்றுபட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, ஏதாவதொரு முடிவிற்கு வரும் வரை, இந்த நாட்டிற்கு எதிர்காலம் கிடையாது.

இன்னொன்றையும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன், அரசியலமைப்பட்டுச் சட்டத்திற்கமைய நாட்டின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கும், தமிழர்களின் அபிலாவைக்களை நிறைவேற்றும், முஸ்லிம் மக்களின் பயத்தைத் தணிக்கும் தீர்மானங்களை உருவாக்கும் சாத்தியக்கூருகள் காணப்படுகின்றன. இதற்காகவே, மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையமும் மற்றும் பலரும் வருடக்கணக்காக முயன்று வருகின்றோம். குறிப்பிட்டாவு சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றல் மற்றும் கற்பண சக்தியை உபயோகிப்பதுடன் உலகின் மற்ற நாடுகள் கடைப்பிடிக்கும் மாதிரிகளையும் உதாரணமாகக் கொண்டு, இலங்கைக்கு ஏற்ற ஓர் அரசியலமைப்பட்டுச் சட்டத்தை உருவாக்குதல் சாத்தியமே.

தமிழில்: கல்யாணி

“

நீண்ட கால வரலாற்றினைக் கொண்ட, நெடுங்காலமாக நிலவிவரும் முக்கிய அரசியல் பிரச்சினைக்கு இராணுவத்தைப் பிரயோகித்து தீர்வு காண்பது என்பது இயலாத காரியம்.

”

மத்தியிலிருந்து பரவலாகுகிறதா? மத்தியை நோக்கிக் குவிக்கப்படுகிறதா?

66

மாகாணசபை முறை
இன்றுவரை
பகிரங்கமாக
இதுக்கப்படாவிட்டாலும்,
இப்போது நமக்கு
எஞ்சியிருப்பது
மாகாணசபை என்ற
பெயரிலான வலுவிழந்த
சபையே.

66

இலங்கை தேசியப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக அவ்வப்போது பல்வேறு அரசுகளின் கீழ் எட்டப்பட்ட பொது இனக்கப்பாடுகள் அனைத்தும் பெரும்பான்மை அரசியலில் குறுகிய தேவைகளுக்காக குப்பைக் கூடைக்குள் ஸ்ரியப்பட்டது. இருந்தும், மாகாணசபை முறை இன்றுவரை இவ்வாறு பகிரங்கமாக ஒதுக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, வாழ்ந்த காலத்தை விட உயிரைவிடும் நிலையில் அப்பாவியின் கபாவத்தில் மரணத்துக்கு இட்டுச்செல்ல வழியமைக்கப்பட்டுள்ளதாகவே தெரிகிறது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து ஆட்சிக்கு வந்த சகல நிர்வாகங்களும் இந்த நிலைக்கு பங்காளிகளாக இருந்தன. இப்போது நமக்கு எஞ்சியிருப்பது மாகாணசபை என்ற பெயரிலான வலுவிழந்த சபையே.

நிர்வாக அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட நீண்ட சம்பிரதாயம் இலங்கைக்கு இருக்கின்றது. இந்தியா மற்றும் நேபாளம் போன்ற நாடுகளில் அமுலில் இருந்த பஞ்சாயத்து முறைக்கு சமமான கிராமசபை முறை அரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. மாகாணசபை நிர்வாகமாக இன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த முறை அன்று அரசர்கள் தமது இராஜதானியிலிருந்து தொலைதூர தேசத்தை சிறப்பான முறையில் நிர்வகிக்கும் முறையாகவும் இலாபகரமான முறையாகவும் காணப்பட்டிருந்தது. இதுபோன்ற கிராமசபைக்குள்ள அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் தொடர்பாக பல்வேறு பாரம்பரிய தகவல்கள் 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் சுவடிகள் போன்ற மூலங்களில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

ஈளானிடாக்டு

இந்த மாகாணங்களில் அதிகாரத்துக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட சகல கட்சிகளது தலைவர்களும் தாம் முதலமைச்சராக நியமனம் பெறுவதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது.

இது சம்பந்தப்பட்ட தீர்மானத்தை எடுப்பது மாகாணசபைகளில் ஆளுநரின் கையிலல்ல, நாட்டின் ஜனாதிபதியின் கையிலாகும். அதன் பின்னர் அந்த முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் அமைச்சரவை நியமிக்கப்படுவது ஆளுநரால் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதும், இங்கும் கூட ஜனாதிபதியின் முடிவே இறுதியானதென்பதை இலங்கை பிரஜெக்ட் இப்போது நன்கறிவார். இந்த மாகாணசபைஞக்கான தேர்தல்கள் நடைபெற்ற சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டின் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்டவராகவிருந்தது அந்த மாகாணசபைகளில் வெற்றி பெற்ற கட்சியின் தலைவராகவும் இருந்ததால் இவ்வாறு நடைபெற்றதாகக் கூற முடியுமென்றபோதிலும், நாட்டின் நிறைவேற்று அதிகாரம் மிக்கவரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது மத்தியில் குவிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரமே என்பதை நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்த அமைச்சரவையின் கடமை, பொறுப்புகள் என்ன?

13வது அரசியலமைப்படுத் திருத்தத்தின்படி பார்க்கும்போது, ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குவது மற்றும் ஆதரவு வழங்குவது அமைச்சரவையின் பொறுப்பாகும். அமைச்சரவையும் முதலமைச்சராக நியமனம் மக்களது வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களாவர். அப்படியிருக்கும்போது, மக்களின் வாக்குகளால் தெரிவு

செய்யப்படாத நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட அதிகாரிக்கு (ஆளுநருக்கு) “ஆலோசனை வழங்குவதும் ஆதரவு வழங்குவது” அவர்களது கடமை என்றால், மறுபறத்தில், அந்த நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட அதிகாரியை நியமிப்பதும் ஜனாதிபதி என்றால், இறுதியில் மாகாணசபை முறை மூலம் பலப்படுத்தப்படுவது மத்தியிலிருக்கும் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்டவரேயன்றி, மாகாணசபை நிர்வாகம் அல்ல. இது, மத்தியிலிருந்து அதிகாரத்தை பிரதேசங்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதல்ல, நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியிடம் குவிந்துள்ள அதிகாரத்தை பிரதேசங்கள் மூலம் மென்மேலும் பலப்படுத்தப்படுவதாகவே கருத முடியும்.

இது, மத்தியிலிருந்து அதிகாரத்தை பிரதேசங்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதல்ல. மாறாக, நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியிடம் குவிந்துள்ள அதிகாரங்களை பிரதேசங்கள் மூலம் மென்மேலும் பலப்படுத்தப் படுவதாகவே கருதமுடியும்.

இதற்கும் மேலாக, இவ்வாறு மக்கள் வாக்குகளால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களிடமிருந்து பெறும் ஆலோசனைகளின்படி ஆளுநர் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு எச்சந்தர்ப்பத்திலும் கிடையாது. அவர் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின்படி அமைச்சர்களை நியமிப்பது,

மாகாணசபை அமர்வுகளை கூட்டுவது, மாகாணசபை அமர்வுகளை இடைநிறுத்துவது, மாகாணசபைகளை கலைப்பது போன்ற விடயங்களில் மாத்திரமே கட்டுப்பட்டவராவார். இதை விடுத்து முதலமைச்சர் வழங்கும் ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமா, எந்த ஆலோசனைகளை நிராகரிக்க வேண்டுமா என்பது போன்ற இறுதி முடிவெடுக்கும் பொறுப்பும் ஆளுநருக்கே இருக்கின்றது.

எந்தவொரு அதிகாரப் பரவலாக்கும் இயந்திரமும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால், பகிர்ந்தளிக்கப்படும் அதிகாரங்களை செயற்படுத்துவதற்காக சக்திமிக்க பொருளாதார அடிப்படையும் இருக்கவேண்டும். மாகாணசபைகளுக்குத் தேவைப்படும் நிதி தொடர்பாகச் செயற்படுவதற்கு நிதிக் கமிஷன் இருக்கின்றது. இந்த நிதிக் கமிஷன், மத்திய வங்கித் தலைவர் மற்றும் திறைச்சேரி செயலாளர் ஆகியோருக்கு மேலதிகமாக முக்கிய இனங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாகவிருக்கும். சகல மாகாணசபைகளுக்காகவும் தேசிய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்படும் முழு நிதியும், அந்தந்த மாகாணசபைகளுக்காக தனித்தனியாக மதிப்பீடு செய்யப்படும் கொடுப்பனவையும் இந்த நிறுவனமே சிபாரிசு செய்யும். இந்த சிபாரிசுகள் ஜனாதிபதியால் பாராளுமன்றத்துக்கு சமர்ப்பிக்கப்படும். இப்படி நடந்தால் பிரதேச ரீதியில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம், நிதித்துவறையில் மீண்டுமொருமுறை அரசுக்கும், பாராளுமன்றத்துக்கும், நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்துக்கும் அடிபணிந்து விடும்.

இதுவரை பிரதேச ரீதியாக வழங்கப்படக்கூடிய நிதி தொடர்பாகவும், மாகாணசபையொன்றுக்கு ஒப்படைக்கப்படும் நிதி தொடர்பான சயாத்னமும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நடைமுறையிலுள்ள வரியை மாற்றியமைப்பது, இருத்துச் செய்வது அல்லது புதிய வரியை அமுல்படுத்தும் அதிகாரமும் மாகாணசபைகளுக்கு இல்லாததே காரணமாகும். மாகாணசபை நிதியத்துக்கு நிதியை ஏற்றுக்கொள்வதும் கூட ஆளுநரின் அனுமதியின் பேரிலேயே இடம்பெறவேண்டும். இதன்படி பார்க்கும் போது தெரியவருவதென்னவென்றால், தேசிய ரீதியில் வழங்கப்படும் வருடாந்த நிதி மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதுடன், மத்திய அரசின் பிரதிநிதியின் (ஆளுநரின்) அதிகாரத்துக்கு கீழ் வருகின்றதென்பதே.

சட்டத்திட்டங்களை வசூப்பதிலும் கூட மாகாணசபைகளுக்கு பூரண சுதந்திரம் வழங்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாத விடயங்களும் இருக்கின்றன. இது தொடர்பாக இவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஆளுநருக்கும் அதிகாரம் இல்லை. அது முற்றும் முழுதாக மத்திய அரசிடமே இருக்கிறது. இதில் பிழையில்லை. இருந்தும், முற்றும் முழுதாக மாகாணசபைகளுக்கு அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது எனத் தெரிவிக்கும் துறைகளிலும் கூட மாகாணசபைகளின் அதிகாரத்தை மத்திய அரசே வைத்துக்கொள்வதையே இந்த மாகாணசபை முறையில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

உதாரணமாக, மாகாணசபைகளுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள பொலிஸ் அதிகார வியூகத்தை கவனத்துக்கு

எடுத்துக் கொள்ளலாம். மாகாண பொலிஸ் பிரிவு பிரதிப் பொலிஸ்மா அதிபரின் பொறுப்பிலுள்ளது. அவரை இப்பதவிக்கு பொலிஸ் மா அதிபரே நியமிக்கின்றார். இந்த பொலிஸ் மா அதிபரை நியமிப்பது (பொலிஸ் ஆணைக்கும் இல்லாத நிலையில்) ஜனாதிபதியே. இது நேரடியாக மத்திய அரசின் அதிகாரத்தை மாகாண அரசின்மீது திணிப்பதாகவே அமைகின்றது.

இருந்தும், 13வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி பொலிஸ் மா அதிபர் இந்த பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபரை நியமிக்க வேண்டியது முதலமைச்சரின் சிபாரிசின்படியே எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் இருவருக்கிடையில் இந்த நியமனம் குறித்து இணக்கப்பாடு இல்லாவிட்டால் மீண்டும் இந்த அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்படுகின்றது. இதிலும், முதலமைச்சரின் ஆலோசனையைக் கேட்ட பின்னரே ஜனாதிபதி இந்த நியமனத்தை வழங்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

அரசு காணி தொடர்பான அதிகாரமும் 13ஆவது அரசமைப்பின்படி மாகாண சபைகளுக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. இருந்தும், மேற்கூறிய பொலிஸ் அதிகாரங்களைப் போலவே காணி அதிகாரங்களும் அதிகாரப்பரவலாக்கலின் கீழ் இவ்வாறு கொள்கையாளவில் மாகாணசபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, அதன் பின்னர் அந்தக் கொள்கைக்கு அப்பால் சென்று வேறொரு கொள்கையின் கீழ் மீண்டும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்படுத்தப்பட்டதை நாம் காண்கின்றோம். இறுதியில், அரசு காணிகள் இலங்கை குடியரசுக்கே சொந்தமாகின்றன. ●

“

காணி அதிகாரங்களும் அதிகாரப்பரவலாக்கலின் கீழ் இவ்வாறு கொள்கையாளவில் மாகாணசபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, அதன் பின்னர் அந்தக் கொள்கைக்கு அப்பால் சென்று வேறொரு கொள்கையின் கீழ் மீண்டும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்படுத்தப்பட்டதை நாம் காண்கின்றோம். இறுதியில், அரசு காணிகள் இலங்கை குடியரசுக்கே சொந்தமாகின்றோம்.

”

அரசியல் மற்றும் அரசியல்யாப்பு மூலமான தீர்வு

பேராசிரியர் ஜயம்பதி விக்ரமரட்ன

அரசியலமைப்பு வழக்கறிஞரும், இலங்கை அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சின முத்து ஆலோசகரும், 2000ம் ஆண்டு யாப்பு மசோதாவை வடிவமைத்த குழுவில் ஒரு அங்கத்தவருமாவார். மேலும் அனைத்துக் கட்சி அங்கத்தவர் குழுவை டிசெம்பர் 2008ஆம் ஆண்டு அமைக்கும் நிபுணர் குழுவிலும் அங்கம் வகித்ததுடன், அதிகாரப் பரவலாகக்கத்தை முன்மொழிந்து, அனைத்துக்கட்சிக் குழுவின் பெரும்பான்மை அறிக்கைக்கு கையொப்பமிட்டு சம்மதம் தெரிவித்தவருமாவார்.

“ஹிமால் சவுத் ஏசியன்” சஞ்சிகையின் பங்களிப்பு ஆசிரியர்களின் ஒருவரான அகிலன் கதிர்காமர் ஜயம்பதி விக்கிரமரட்னவுடன் நடாத்திய நேர்காணல்

கே: “தேசியம் பிரச்சினொலையை” நீங்கள் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்கின்றீர்கள்?

ப: பலதரப்பட்ட இனங்கள் வாழும் ஒரு நாட்டில் - நீங்கள் அவர்களை மக்கள் என்று அழைத்தாலும் சரி, தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்றழைத்தாலும் சரி, அனைத்து இன மக்களிற்கும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் பிறப்புரிமை உள்ளது. என்னிக்கையின் அடிப்படையில் சிறிய இனமாக இருப்பினும், அவ்வின மக்கள் பரந்து வாழும்போது, மாநில சுயாட்சியைப் பற்றிய கேள்விக்கே இடமில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் பரந்து வாழும்போது, அவர்களது அபிலாசைகள் பூர்த்திசெய்யப்படவேண்டும். உதாரணமாக, மிகவும் பலம் வாய்ந்த உரிமைகளை உள்ளடக்கிய தேர்தல் முறைமை, சிறந்த பல்கலைக்கழக கற்பித்தல் முறை மூலம் சம உரிமை என்பவற்றைக் கூறலாம். ஆனால், ஒரே இன மக்கள் செறிந்து வாழும்போது இந்தச் சமன்பாடு மாற்றப்பட வேண்டிய நிலைமை உண்டாகின்றது. இதன்போது, கோரிக்கை சம உரிமையிலிருந்து மாநில சுயாட்சியாக மாறுகின்றது.

நால்தம்

அவ்வறை இனமானது தனது கலாசார அடையாளத்தை, அரசியல் மூலம் வெளிப்படுத்த விழைவதுடன் தேசிய அதிகாரத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ள கோரிக்கை விடுக்கவும் விரும்பும்.

அனேகமான நாடுகளில், இன்று இவ்வாறான பல்வகைக் கலாசாரங்களைக் கொண்ட நிலைமையே நிலவி வருகின்றது. இந்த நாடுகள் பலவற்றில் பெரும்பான்மை இனமானது முதலில் சிறுபான்மை இனத்துடன் தனது அதிகாரத்தை பகிர்ந்துகொள்ள மறுத்துள்ளது. பெரும்பான்மை என்பது சர்வதேசங்களிலும் நிலவும் ஒரு நிலைப்பாடாகும். ஆனாலும், குறிப்பிட்ட பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள், பல்வகைமை கலாசாரத்தை உணர்ந்து, துணிந்து ஏனைய இனங்களுடன் தமது அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளன. பெல்ஜியம், ஸ்பெயின், வட அயர்லாந்து, ஸ்கோட்லாந்து, மற்றும் வேல்ஸ் போன்ற நாடுகளில் இதுதான் நடந்துள்ளது. அங்குள்ள பெரும்பான்மையினத்தவர் புரிந்து கொண்டோ அல்லது கட்டாயத்தின் பேரிலோ, தமது நாடு முன்னேற அதிகாரப் பரவலாக்கம் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை விளங்கிக் கொண்டனர்.

உதாரணமாக, பழைய யூகோஸ்லோவியாவின் சேர்ப்பிலைக் கூறலாம். அதே வகையான பிரச்சினையைத் தான் இலங்கையிலும் நாம் எதிர்நோக்குகின்றோம். சிங்களவர்கள் அந்தளவு தூரம் போனார்களென்று நான் கூறுமாட்டேன். ஏனெனில், 1994 இலிருந்து 2004 வரையான பத்து வருட காலப்பகுதியில், ஐம்பது வீதமான இலங்கைப் பிரஜைகள் அதிகாரப்பரவலாக்கம் ஒன்றே இதற்கான ஒரேயொரு வழி என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலைக்கு வந்தனர். என்னைப் பொறுத்தவரையில் தேசியப் பிரச்சினை என்பது அதிகாரப் பரவலாக்கம் பற்றியதே.

கே: 1930ஆம் ஆண்டுகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சிக்கான முயற்சி தேசிய பிரச்சினை மற்றும் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் பிரச்சினையில் என்ற தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் யாப்பு உண்மையில் அதிகாரப் பரவலாக்கத்துக்கு இடமளிப்பதாக இருந்தது. ஆனால், 1936ஆம் ஆண்டு எல்லாவற்றையும் மாற்றியமைப்பதாக அமைந்தது. மாநகரசபைத் தேர்தலுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலிருந்து சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் மந்திரி சபையில் அங்கம் வகிக்க முடியாதவாறு பெரும்பான்மை இனம் திறமையாக தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. நான் நினைக்கின்றேன் - பெரும்பான்மை இனமானது தனக்கு வேண்டியவாறு

செயற்படும் வழிமுறைகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்பதே, தமிழினம் கற்றுக்கொண்ட முதற்பாடம் ஆகும். அதற்கு மற்பட்ட காலப்பகுதியில் 50க்கு 50 பிரதிநிதித்துவத்திற்கு குறைந்தளவு ஆதரவே இருந்து வந்தது. ஆனால் 1936ஆம் ஆண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் தான் தமிழினம் உண்மை நிலைமை பற்றிய விழிப்புணர்வைப் பெற்றது.

சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது பற்றிய சோல்பரி யாப்பின் 29ம் பிரிவின் நம்பகத்தன்மை, இந்திய வம்சாவழியினரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன் கேள்விக் குறியானது. அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருந்த தமிழ்காங்கிரஸ் கட்சிக்கு அதனை தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை இருந்தது. ஆனாலும், இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து புரிந்து சென்ற தமிழர்களும், இந்தியத் தமிழ்மக்களின் பிரதிநிதிகளும் மட்டுமே தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

1948ல் சுதந்திரத்துடன் சோல்பரி யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது. சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது பற்றிய இந்த யாப்பின் பகுதி 29ன் நம்பகத்தன்மை, இந்திய வம்சாவழியினரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன் கேள்விக் குறியானது. அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருந்த தமிழ்காங்கிரஸ் கட்சிக்கு அதனை தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை இருந்தது. ஆனாலும், இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து புரிந்து சென்ற தமிழர்களும், இந்தியத் தமிழ்மக்களின் பிரதிநிதிகளும் மட்டுமே தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

இது தமிழருக்க கட்சியின் தோற்றுத்திற்கு வழிவகுத்தது. இது இரண்டாவது பாடம் என்று நான் குறிப்பிடுவேன். ஏனெனில், 1952ல் நடந்த தேர்தலில் மக்கள் தமது வாக்குகளை தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சிக்கே அளித்து அதனை ஆட்சியில் அமர்த்தினர். தமிழருக்க கட்சியின் தோற்றுவிப்பாளரான செல்வநாயகம் அவர்கள் கூட, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி உறுப்பினரிடம் தமது ஆசனத்தை இழந்தார். இந்தப் பாடங்களை கற்றிருந்தும் தமிழர்கள், மத்திய அரசிடம் இருந்து அதிகாரப்பகிர்வை எதிர்பார்ப்பதுடன் சமஷ்டியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றனர்.

நான் நினைக்கின்றேன், 1955ஆம் ஆண்டு, தெற்கின் முக்கிய கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியும் தமது மொழி பற்றிய கொள்கையை “தனிச்சிங்களம் மட்டும்” என்று மாற்றியமைத்தது ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது. அதன்பின்னர் முழுமையான ஒரு பின்னோக்கிய நகர்வை நீங்கள் அவதானிக்கலாம்.

சுலாங்கள் தேவை

தெற்கில் பண்டாரநாயக்க மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியை வழிநடத்தி வாக்குகளை சீவீகரித்தார். அதேபோன்று வடக்கில் தமிழரசுக்கட்சி வாக்குகளை சீவீகரித்ததுடன் தமிழ்க் காங்கிரஸ் இரண்டு ஆசனங்களை மட்டுமே தக்க வைத்துக் கொண்டது. இதன் பிறகு, சிங்களம் மட்டும் என்ற மசோதாவைத் தொடர்ந்து, பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் வந்தபோதிலும் தேசிய மட்டதில் எழுந்த அழுத்தங்கள் காரணமாக பண்டாரநாயக்க இந்த ஒப்பந்தத்திலிருந்து பின்வாங்கவேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டார். தொடர்ந்து அழுவுக்கு வந்த சேநனாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை சுதந்திரக் கட்சி எதிர்த்தாலும், இடதுசாரிக் கட்சிகளின் எதிர்ப்பு பிரதானமாக அதனை முன்னெடுத்துச் செல்லமுடியாத நிலைமைக்குத் தள்ளியது. இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், இடதுசாரிக் கட்சிகள் அதிகாரப்பகிரவை ஒரு தீர்வாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில், தற்போது மக்கள் விடுதலை முன்னணி (JVP) கூறிவருவது போல், பொதுவுடமைத் தத்துவமே இதற்கான தீர்வு என்று இடதுசாரிக் கட்சிகள் கருத்துத் தெரிவித்தன.

கே: சோல்யி யாப்பின் சிறுயான்மை மக்களின்

உரிமைகள் யாதுகாப்பைய் யற்றிக் கூறும் 29ம் பிரிவின விளக்கிக் கூற முடியா? 1972ஆம் ஆண்டின் குழியாச் யாப்ப சிறுயான்மையினர் யற்றிக் கூறுவதுந்தன?

இந்தப் பிரிவு 29ஆனது, எந்தவோர் இனமும் இன்னொரு இனத்தினால், தீமைக்கோ அல்லது அவுமதிப்பிற்கோ ஆளாக முடியாது என்று வகுத்தது. இருப்பினும், இந்திய வம்சாவழியினரின் வாக்குரிமை பறிபோவதையோ, சிங்களம் மட்டும் என்ற சட்டத்தையோ இதனால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. 1972ஆம் ஆண்டு யாப்பானது இந்தப் பிரிவு 29ஐ நீக்கிவிட்டதாக சிலர் சொல்கின்றார்கள். ஆனால், இந்தக் கருத்தில் எனக்கு உடன் பாடில்லை. ஏனெனில், 1972ஆம் ஆண்டு யாப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதியில் சமாரிமை பற்றிய சட்ட மூலம் இருக்கின்றது. பிரிவு 29 ஒரு குழுவின் உரிமை பற்றிக் குறிப்பிடும் அதேவேளை சமாரிமை பற்றிய பகுதியானது தனி மனித உரிமைகள் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது.

கே: ஆட்சியித்தார் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை தவிர்ந்த வேறு என்ன பிரேரணைகள் 1978ஆம் ஆண்டு குழியாச் யாப்பின் மூலம் அமுலிற்கு வந்தன?

ஆட்சி அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி, மற்றும் 1972ஆம் யாப்பினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒற்றையாட்சி முறையை, மற்றும் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையும் பொதுஜன வாக்கெடுப்பும் அவசியம் என்பனவே

முக்கிய அம்சங்களாகும். அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதியை தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்குரிமை முறையை சிறுபான்மை இனத்தவரின் உரிமைகளைப் பாதுபாப்பதாக அமையும் என்று சிலர் நம்பினாலும், உண்மையில் 1982ல் சிறுபான்மை மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தன ஆட்சிக்கு வந்த பின்னரே 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம் இடம்பெற்றது. அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதி முறையை பாதுகாப்பானதில்லை என்பதை பெரும்பாலானோர் உணர்ந்திருக்கின்றார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

“ 1982ல் சிறுபான்மை மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தன ஆட்சிக்கு வந்த பின்னரே 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம் நடைபெற்றது. ”

கே: ஜனாதிபதி முறையை, ஜனாயகமுறையைக்குப் பறும்யானதா?

ஆம். ஏனெனில் மிகக் குறைவான கட்டுப்பாடுகளும் சமநிலைகளும் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையையை நாம் கொண்டிருக்கின்றோம். ஜனாதிபதிக்கு எல்லாவற்றிலிருந்தும் பாதுகாப்பு இருக்கின்றது. அவர் எடுக்கும் எந்க அதிகாரபூர்வமான நடவடிக்கைகளையும் தட்டிக்கேட்கும் உரிமை எவரிற்கும் இல்லை. அதைவிட, அதிகாரம் ஓரிடத்தில் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சபையாக அமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு ஆலோசனை சபையும், தற்போது நடைமுறையிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளது.

கே: கீந்திய - கிளங்கை உய்யந்தம் யற்றும் 13ம் திருத்தம் என்பதை தேசியப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் முக்கிய மைல்க்களாக அமைந்துள்ளன என்று சிலர் வாதிடுகின்றனர். கீதைப் யற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

உண்மையில் 13ஆம் திருத்தம் தேசிய பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் அடித்தளத்தை கொண்டிருந்தது. தூரதிரவ்வைச்மாக அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் இதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. குமாரதுங்க அரசாங்கமும் இதில் நாட்டம் கொள்வதை விடுத்துப், புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உண்டாக்குவதிலும், வாரிசிரிமை மாற்றத்திலுமே அதிக அக்கறை காட்டியது. ஆட்சியில் இருந்த அமைச்சர்கள் தடையாக

இருந்ததினால், மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருந்து பொறுப்பை மாகாணங்களுக்குப் பகிர்தனிப்பதிலும் பெரும் எதிர்ப்பு நிலவியது. ஆனாலும், 13ஆம் திருத்தமானது ஒற்றையாட்சியின் கீழ் பொறுப்புக்களைப் பகிர்ந்தனிப்பதைப் பற்றியதாக இருந்தது. அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதி முறைமை தொடர்ந்த அதேவேளை, ஜனாதிபதியின் தூதுவராக ஆளுநர் மிகவும் பலம் பொருந்தியவராக விளங்கினார். எனினும், முழுமையாக நோக்கும்போது, ஆளுநர் ஒருவர் நமக்குத் தேவையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இன்று கிழக்கு மாகாணத்தில் என்ன நடக்கின்றது என்பதை பாருங்கள். ஆளுநர், மந்திரி சபையினால் எடுக்கப்படும் முடிவுகளையே நிராகரிக்கும் அதிகாரம் உடையவராக விளங்குகின்றார். முதலமைச்சரிற்கு ஒரு சாரதியைக் கூட நியமனம் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

கே: மொழி மற்றும் சமாந்தர்ஸு தவிர்ந்த அந்திய - திலங்கை உய்ந்தத்திலுள்ள வேறு முக்கிய சட்ட நியந்தனைகள் எவ்வ?

ஆம். மொழி பற்றிய கருத்துக்களில் நிச்சயமாக முன்னேற்றம் இருக்கின்றது. முற்றிலும் சமூகரிமை கொடுக்கப்படவில்லையெனினும், தமிழும் ஒரு அரசு கரும் மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், ஒப்பீட்டளவில் மிகச்சிறிய மாற்றமே நிகழ்ந்துள்ளது. இது கூட அரசியல் காரணிகளினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கே: அதிகாரப் பயவளாக்கத்தில், 1991ல் ஆட்சிக்கு வந்த சந்திரிகா அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் என்ன?

சந்திரிகா குமாரதுங்க அவர்கள் அதிகாரப்பவரவாக்கம் பற்றிய கருத்துக்களில் உறுதியாக இருந்தாராயினும், அவரால் அதை நடைமுறைப்படுத்தவோ நாட்டை முன்னேற்றத்தின் பாதையில் இட்டுச்செல்லவோ முடியவில்லை.

இன்று கிழக்கு மாகாணத்தில் என்ன நடக்கின்றது என்பதைப் பாருங்கள். மந்திரி சபையியால் எடுக்கப்படும் முடிவுகளை நிராகரிக்கும் அதிகாரம் உடையவராக ஆளுநர் விளங்குகின்றார். முதலமைச்சரிற்கு ஒரு சாரதியைக்கூட நியமனம் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் அவர் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவியை இல்லாதொழித்திருக்கலாம். அவர் இதைச் செய்திருக்கலாம் என்றாலும், உடனடியாகச் செய்ய அவர் விரும்பவில்லை. எல்லா ஜனாதிபதிகளும் தமது இரண்டாவது ஆட்சிக் காலத்தில் இதை நடைமுறைப்படுத்த விரும்பினாலும், அது செயல்படுத்தப்படவில்லை. சந்திரிகா அதிகாரப்பகிரவில் ஆர்வமுடையவராக இருந்தார். எனினும், நாம் அவரது மனதிலிருந்த உட்கருத்தை அறிந்திருந்தபடியால் தமிழ் மக்களிற்கு மிகவும் கவர்ச்சியாக இருக்கக்கூடியதான் செயற்திட்டங்களை முன்மொழிந்தோம். ஆனாலும், தென்பகுதி மக்களின் நலனிலும் நாம் அக்கறை கொண்டிருந்தோம். அதிகாரப் பகிரவானது பிளவுக்கு வழிகோலும் என்ற எண்ணம் சிலரது கருத்தாக இருந்தது. எனவே, சில தற்காப்புச் சட்டங்களை இதனுள் உள்ளடக்கினோம். 2000ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு முன்மொழிவு நடுநிலையாக இருந்தது. அது செயற்படுத்தப்பட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் இப்போது காலம் கடந்து விட்டது.

வருகின்றார். ஆனாலும் எனது கருத்துப்படி மிகுதி 10 சதவிகிதமே, செயற்படுத்தக் கடினமான, மாநிலத்தின் வடிவமைப்பு உள்ளடங்களாக, மிக முக்கிய கருத்துக்களை, கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

“

சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழு 90
சதவிகித உடன்பாட்டிற்கு வந்துவிட்டது என்று பேராசிரியர் விதாரணை சொல்லி வருகின்றார். ஆனாலும், எனது கருத்துப்படி மிகுதி 10 சதவிகிதமே, செயற்படுத்தக் கடினமான, மாநிலத்தின் வடிவமைப்பு உள்ளடங்களாக மிக முக்கிய பகுதிகளைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

”

கே: சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழு ஒரு யாந்துயட்ட நடவடிக்கையா?

இல்லை, தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு இதற்கு அழைக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் கூட்டணியிலுள்ள பெரிய கட்சியென்ற ரதியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இந்த விடயத்தில் நிலைப்பாடொன்றை எடுக்கவேண்டும். அதன்பின்னர் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் ஏனைய கட்சிகளிடமிருந்தும் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டதுடன், ஜே.வி.பி. வெளியிலிருந்துகொண்டு அழுத்தம் கொடுத்தது. தற்பொழுது மோதல் களத்திலேயே வெற்றி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அரசியல் ரதியான தீர்வுக்குக் குறைந்தாலும் அர்ப்பணிப்பே செய்யப்படுகிறன்றமையை நான் காண்கிறேன். இறுதியில், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலேயே இது தங்கியுள்ளது என நான் நினைக்கிறேன். சுதந்திரக் கட்சி ஏனையவர்களின் நிலைப்பாட்டுக்குச் செல்லாமல் நல்லதோரு நிலைப்பாட்டை எடுக்க வேண்டும். பெரும்பான்மை அறிக்கைக்கு சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி செல்லும் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தீர்வொன்று அழுப்படுத்தப்படும். அவ்வாறான தீர்வொன்று முன்வைக்கப்பட்டால் அது விடுதலைப் புலிகளை அரசியல் ரதியாக இல்லாமல் செய்வதாகவிருக்கும்.

கே: தற்போதைய மோதலை நீங்கள் என்னவாகப் பார்க்கிறீர்கள்? கிடை ஒரு அரசியல் தீர்வாகக் கருதுகிறீர்களா?

மோதல்கள் தொடரும்வரை, வெளிச் சக்தியிடம், அல்லது பிரிவினைவாதக் குழுவிடம் இழந்த நிலப்பரப்புக்களை மீள்பெறும் உரிமை அனைத்து அரசாங்கத்துக்கும் இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், இது தமிழ் சமூகத்துக்கு எதிரான போரென்று மக்கள் எண்ணாதவகையிலேயே முன்னெடுத்துச்செல்லப்படவேண்டும். அனைத்து நடவடிக்கையும் தமிழ் சமூகத்தையும், விடுதலைப் புலிகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்டும்வகையில் அமைந்திருக்க வேண்டும். இந்த இராணுவ முயற்சிகள் அரசியலில் இனைக்கப்படுவதே இதற்கு ஒரேயொரு சிறந்த வழி.

தமிழ் சமூகத்தின் அபிலாசைகளுடன், சிறுபான்மையினர் மற்றும் சிங்கள சமூகங்களின் அபிலாசைகளைக் கவனத்தில் எடுத்து அரசியல் ரதியான இனைக்கப்பாடொன்றுக்குச் செல்வதே அரசியல் தீர்வாகும். மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்வதன் மூலமும், அம்மாகணங்களிலுள்ள சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதன் மூலமுமே தீர்வொன்றை முன்வைக்கலாம். மத்திக்கும், பிராந்தியங்களுக்கும் இடையில் பகிரப்படும் அதிகாரங்களை கையாளக்கூடிய பொறிமுறையொன்றைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். பலவேறு மாகாணங்களிலும் சிறுபான்மையினரை உள்ளடக்கிய அனைத்து சமூகங்களையும் பாதுகாப்பதற்குப் பயன்படும் பலம்வாய்ந்த மனித உரிமைகள் சட்டம் மூலம் மத்தியை கண்காணிக்க முடியும். தூரதிர்வெட்சமாக தென்பகுதியிலுள்ள சில சக்திகள் அரசியல் தீர்வு முக்கியமானதென்ற கருத்தை நிராகரித்து வருகின்றன. தற்பொழுது சமூகம் இராணுவ மயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன், சகிப்புத்தன்மை குறைவடைந்துள்ளது. மோதல்களைக் குறைக்குவதாகவே இது பார்க்கப்படுகிறது, ஆனால் அது சரியல்ல.

“**தற்பொழுது சமூகம் இராணுவ மயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன், சகிப்புத்தன்மை குறைவடைந்துள்ளது.**

”

ஹிமால் சஞ்சிகை: www.himalmag.com

தமிழில்: கல்யாணி

ஸாதான போக்கு

Sர்வகட்சி மிரதிநிதிகள் குழு நடவடிக்கைகள் ஆயும்பித்து தெரும்பாட்டு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது. நமது கிழுதி யோசனையை விரைவில் மூன்றாண்டுக்கப் போவதாக கடந்த காலங்களில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கூறியியோதும் அது குறித்த காலத்தில் கீட்டியறாதது நாட்டின் தேசிய மிரச்சிலைக்கு அரசியல் நடைமுறையின் மூலம் தீர்வை எதிர்யார்யாவர்களின் நம்பிக்கை கூறப்பட்டு வருகின்றதே?

இல்லை சர்வகட்சிக் குழு தமது இறுதி அறிக்கையை வழங்கத் தயாராகவிருப்பதாக நான் ஒரு போதும் கூறவில்லை. இவ்வாறு ஊடகங்களே செய்தி வெளியிட்டன.

நல்லது. சர்வகட்சி மிரதிநிதிகள் குழு தமது கிழுதி அறிக்கையை வழங்கத் தயாராகவுள்ளது என நீங்கள் தெரிவித்ததாக மீண்டும் ஊடகங்கள் செய்தி வெளியிட்டிருந்தன. அது உன்மையா? அம்யூனில்லாவிட்டால் நீங்கள் எப்போது கிழுதி அறிக்கையை வழங்குவிர்கள்?

கால அட்டவணையின்படி நடைபெறும் விரிவுரை தொடராக இதைச் செய்ய முடியாது. தமக்கேயுரித்தான் நிகழ்ச்சி நிரலைக் கொண்ட ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட 13 அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு இனக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. என்பதை சகலரும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இது மிகவும் சிக்கலான நடைமுறையாகும். வேறு நாடுகளில் உதாரணமாக அயர்லாந்தில் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஆறு வருடங்கள் பிடித்தது. நாங்கள் இதுவரை இரண்டரை வருடங்களையே செலவிட்டுள்ளோம். அப்படியிருந்தும் 90 சதவீத விடயங்களில் எம்மால் இனக்கப்பாட்டுக்கு வர முடிந்துள்ளது. இப்போது நாம் எஞ்சியுள்ள விடயங்கள் குறித்து இனக்கப்பாட்டுக்கு வருவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளோம். இதற்குக் காலவரையரை குறிப்பிட

இந்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது
எல்.ரி.ரி.ஈயை
தோற்கடிக்கவே.

**ஜ.தே.க.வும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும்
சர்வகட்சிக் குழுவில் தீணந்துகொள்ளும்
- பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரண**

முடியாதென்பதை அனைவரும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். முடிந்த வரை விரைவில் பூரணமாக இனக்கப்பாட்டை எட்டுவதற்காக நாம் வாரம் ஒரு முறை கூடுகின்றோம்.

90 சதவீத விடயங்களில் இனக்கப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளதாக நீங்கள் இப்போது கூறுகின்றீர்கள். இனக்கப்பாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது குறித்து கடந்த பய்ரவரி மாதத்திலும் நீங்கள் கூறில்லீர்களால்லவா?

இல்லை. நான் அன்று 80 சதவீதம் என்றே கூறினேன். செயற்பாட்டில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதே அது. தெளிவான முன்னேற்றம் இருக்கின்றது.

90 சதவீதத்துக்கு அதிகமான இனக்கப்பாடு இருக்கின்றதென எனக்கு கறமுடியும். நாங்கள் இப்போது சில இறுதிப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகப் பேச்சு நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நேரியம் பிரச்சினைக்கு இறுதிந் தீர்வு பெற்றுக்கொடுக்கும் அரசியலமையுக்கான அறியலையை தயாரிக்கும் ஆவணமாக சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவின் கிறுதி வெறிக்கை தயாரிக்கப்படுவதாக முன்னர் ஒருமுறை நீங்கள் நொரிவித்திருந்தீர்கள். சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவின் பேச்சவார்த்தைகளின் கிறுதிக் கட்டம் எட்டப்பட்டிருப்பதாகவும் நீங்கள் நொரிவித்திருந்தீர்கள். நீங்கள் இப்போது அந்த ஆவணத்தையா முன்வைக்கப் போகின்றீர்கள்?

ஆம்.

அந்த இறுதித் தீவின் தன்மை குறித்து உங்களுக்கு ஏதாவது கறமுடியுமா?

முடியாது. இந்த வேளையில் அப்படிக் கறமுடியாது. சகலரும் ஆவணத்தில் கைச்சாத்திடும் வரை அதில் அடங்கியுள்ளவை பற்றி எனக்கு கறமுடியாது. அப்படிச் செய்தால் அது மக்கள் மத்தியில் விவாதத்துக்கு வழிவகுப்பதாகவிருக்கும்.

“ கால அட்டவணையின்படியான விரிவுரை தொடராக இதைச் செய்ய முடியாது. தத்தமக்கென தனித்துவமான நிகழ்ச்சி நிரல்களைக் கொண்ட 13 கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து இனக்கப்பாடொன்றை எட்டுவதற்கு நாம் முயற்சி மேற்கொண்டு வருகிறோம் என்பதை சகலரும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் ”

அப்படிச் செய்தால் தமது நிலைப்பாடுகளை மீண்டும் தயாரித்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக அரசியல் கட்சிகள் தாம் முன்பிருந்த நிலைப்பாட்டுக்கு மீண்டும் திரும்பிச் செல்லக்கூடும். அப்படியாவதைக் காண நான் விரும்பவில்லை. எனவே சகலரும் கைச்சாத்திடும் வரை அதில் அடங்கியுள்ள எதையும் என்னால் கறமுடியாது.

அரசு யுத்தத்துக்கு நமது சக்தியை பிரபோகித்துள்ள நிலையில் கிந்த நாட்டில் வாழும் சிறுபாள்களை சமுக்தவாரின் அரசியல் அளிலாசைகளுக்கான பிரதிபலிப்பு சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவின் கிறுதி ஆவணத்துக்கு கிடைக்கும் வழியாதி குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

மறுபுறம் மனித உரிமைகள் தொடர்பாக அரசின் மோசமான நடவடிக்கை குறித்த அறிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசுக்கு எதிராக சர்வதேச ரதியில் பிரசார நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப் படுகின்றதல்லவா? இது மிகவும் முக்கியமானதென நான் நினைக்கின்றேன். பிரச்சினை

தொடர்பாக ஒன்றுக்கொன்று வேறு கோணங்களில் பார்த்துக்கொண்டு பொது இனக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காக பேச்சுக்கள் மற்றும் விவாதங்களை நடத்துவதற்கு நாம் இவ்வளவு காலத்தைச் செலவிட்டு முயற்சி மேற்கொண்டிருப்பது இதனால் தான். தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளை அவர்கள் திருப்திப்படும் வகையில் தீர்ப்பதுடன் பெரும்பாலான சமூகங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் இனக்கப்பாட்டுக்கும் வரவேண்டியுள்ளது. நாங்கள் செய்யப்போவது அதைத்தான். இதை எமக்குச் செய்ய முடியுமென்பதே எனது நம்பிக்கையாகும்.

எந்தப் பேச்சவார்த்தையிலும் ஒருவருக்கு சகலரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தீர்வைத் தேட முடியாது. எப்படியிருந்தும் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஒன்றுபட்ட நாட்டுக்குள் சிறந்த தீர்வு கிடைக்குமென்று அவர்கள் என்னுவது மற்றும் அடிக்கடி பிரச்சினைகள் ஏற்படும் வகையிலான பிரிவினை தேவையில்லை என அவர்கள்

சுலாவுள் போக்கு

புரிந்து கொள்ளும், நேரமையான ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தீர்வை எம்மால் வழங்க முடியுமென நான் நினைக்கின்றேன்.

யுத்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது எல்.ரி.ரி.சு.யை தோற் கடிப்பதற்காகக்வே. இதற்கிடையில் தமது பிரிவினைவாத நிகழ்ச்சி நிரலை கைவிட்டு ஒன்றுபட்ட நாட்டுக்குள் தீர்வைக் காணுவதற்கு பேச்சுவார்த்தைக்கு அவர்கள் இணங்கினால் அவர்களையும் இணைத்துக்கொள்ள ஜனாதிபதியும் அரசாங்கமும் விரும்பும் என்பதே எனது நம்பிக்கையாகும். முன்னர் கிழக்கு மாகாணத்தில் எல்.ரி.ரி.ச. யாகவிருந்த ரி.எம்.வி.பி. கட்சி அரசியல் வழிமுறைக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டதுபோல் வடக்கிலும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளத் தயாரென ஜனாதிபதி ஏற்கனவே சமிக்ஞை வழங்கியுள்ளார். இது போலியல்ல. உண்மையிலேயே செய்யக்கூடியதென்பதை எல்.ரி.சு.யினர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இப்போது இது கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனால் அவர்களும் இந்த செயற்பாட்டுக்கு வரவேண்டும்.

“ தமது பிரிவினைவாத நிகழ்ச்சி நிரலை கைவிட்டு ஒன்றுபட்ட நாட்டுக்குள் தீர்வைக் காணும் பேச்சுவார்த்தைக்கு அவர்கள் இணங்கினால் அவர்களையும் இணைத்துக்கொள்ள ஜனாதிபதியும் அரசாங்கமும் விரும்பும் என்பதே எனது நம்பிக்கையாகும். நாம் தயாராக்கும் தீர்வு ஆலோசனைகளில் அந்த ஆலோசனைகளையும் சேர்த்துக் கொள்வோம். இணக்கப்பாடு ஏற்படக்கூடிய விடயங்கள் தொடர்பாக நீங்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகின்றீர்கள்?

கடந்த வய்ரவரி மாதம் நீங்கள் உங்கள் கிடைக்கால அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் கையளித்த சந்தர்யத்தில் முரண்பாடான்று ஏற்யட்டல்லவா? உங்கள் விரும்புத்துக்கு மாறாக மாறுபட்ட அவசர ஆவணமான்றை வழற்றுக்கொள்ள ஜனாதிபதி தலையிட்டதாகத் தெரியவருகிறது. சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவின் இறுதி அறிக்கை தொடர்பாகவும் தீர்யோன்று நடக்காதன நம்புகின்றீர்களா?

அந்த சம்பவங்களை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அரசியல் தீர்வைக் கைவிட்டு முழுமையாக யுத்தத் தீர்வை ஜனாதிபதி நாடியுள்ளதாக 2007 டிசம்பர் மாதமாவில் அவருக்கு சர்வதேச நிதியில் அமுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் அவரிடம் அரசியல் தீர்வொன்று இருக்கின்றதென்பதை சர்வதேச சமூகத்துக்கு காட்டுவதற்காக எமது இறுதி அறிக்கையை துரிதமாக முன்வைக்கும்படி அமுத்தம் கொடுத்தார். எமது பேச்சுவார்த்தை அந்தளவுக்கு முன்னேற்றம் காணவில்லையென நான் அவருக்குத் தெளிவுபடுத்தினேன். இணக்கப்பாடு காணப்படாத பல பிரச்சினைகள் இருந்தன. டிசம்பர் மாதம் அதைச் செய்யமுடியாதென்பது உறுதி. அப்போது அவர் இடைக்கால அறிக்கையொன்றை தரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி ஏற்கனவே அரசியலமைப்பிலுள்ளவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும்படி நாம் யோசனையொன்றை முன்வைத்தோம்.

சர்வதேச சமூகத்தின் அமுத்தங்கள் காரணமாகவே சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவுக்கு தூநிதமாக அறிக்கையொன்றை முன்வைக்க வேண்டியேற்பட்டது. சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவாளர் கட்டியறுப்பிடிலுள்ளது சர்வதேச

சமூகத்தை திருப்தியடுத்துவதற்கு மாத்திரமே என்ற குற்றச்சாட்டு தெனால் உறுதியடுத்தம்படுமல்லவா?

இல்லை. ஜனாதிபதி பதவிக்கு வருவதற்கு முன்னால் அரசியல் தீர்வு குறித்து தெரிவித்திருந்தார். அவர் உண்மையிலேயே அரசியல் தீர்வுக்காக அரப்பணிப்புடன் இருக்கிறார் என்பது அதன் மூலம் தெளிவாகின்றது.

இறுதி ஆலோசனைகள் எவ்வளவு தூரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்பதை அராய்ந்து யார்க்கும்போது ஜக்கிய நேசியக் கட்சியைப் போல் மக்கள் விடுதலை முன்னரியின் ஆதாரவைப் பயற்றுக்கொள்ள உங்களால் முடியாமற் போனது. சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழு உயிரிண்டுவிட்டது என தமிழ் நேசிய கூட்டமையு தெரிவித்துள்ளது. இந்தப் பிரச்சினை தொடர்பாக நீங்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகின்றீர்கள்? இந்தக் கட்சிகளில் ஆதாரவு கிள்ளாமல் சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவின் ஆலோசனைகளை சர்வதேச சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவிருக்குமா?

ஜக்கிய தேசியக்கட்சி சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொண்டு அவர்களது ஆலோசனை ஆவணங்களை வழங்கியுள்ளது. நாம் தயாரிக்கும் தீர்வு ஆலோசனைகளில் அந்த ஆலோசனைகளையும் சேர்த்துக் கொள்வோம். இணக்கப்பாடு ஏற்படக்கூடிய விடயங்கள் தொடர்பாக நான் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி பிரதிநிதி சொக்கியியுடன் நடத்தவுள்ள ஆரம்ப பேச்சுவார்த்தைக்கு ஐ.தே.க. தலைவர் இணக்கப்பாட்டை தெரிவித்துள்ளார். நான் அதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றேன். பேச்சுவார்த்தை நடத்துதிக் கொண்டிருக்கும் கட்சிகள் இணக்கப்பாட்டுக்கு வந்ததன் பின்னர் அவர்கள் பேச்சுவார்த்தைக்கு வருவதாகத்

தெரிவித்துள்ளனர். இதன்படி ஐ.தே.க. இந்த செயற்பாட்டுக்கு மீண்டும் வரும் என்பதும் அதன்படி எமக்கு அந்த கட்சியுடன் பூரண இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியுமென்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

அந்த இணக்கப்பாடு ஏற்பட்ட பின்னர் மக்கள் விடுதலை முன்னணிக்கும், தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்புக்கும் அழைப்பு விடுப்பது எனது நோக்கமாகும். சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் நான் தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்புக்கு அழைப்பு விடுத்தேன். அது நிராகரிக்கப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் ஏனைய கட்சிகளும் இணக்கப்பாட்டுக்கு வந்தவுடன் தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பும் இந்த செயற்பாட்டுடன் சம்பந்தப்படுவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும். தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பு அழுத்தங்களுக்குள்ளாகி இருக்கின்றதென்பது நாம் அனைவரும் அறிந்த விடயமாகும். எல்.ரி.ஈ.யை முடிந்தவரை பலவீனப்படுத்தினால் அப்படிச்

செய்ய முடியுமென்பதும் எனது நம்பிக்கையாகும். அப்போது தமிழ் கூட்டமைப்புக்கு சுதந்திரமாக சிந்தித்து சுதந்திரமாக செயற்படுவதற்கும் இந்த செயற்பாட்டுடன் சம்பந்தப்படவும் முடியுமாகவிருக்கும்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் சமீப காலமாக யாதுமக்கள் கொல்லப்படுவதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் முகமாக சர்வகட்சியிருதிகள் குழுவில் பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்ய்தாக ரீ.எம்.வி.மி.கட்சி தீர்மானித்துள்ளதாக சமீபத்தில் செய்திகள் வெளியாகின. சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவில் அவர்கள் தொடர்ந்தும் கலந்து கொள்வார்களா?

ஆம். ரீ.எம்.வி.பி.யுடன் நான் தொடர்ந்தும் தொடர்புகொண்டு வருகிறேன். அவர்கள் ஆரம்பத்தில் அனுப்பிய பிரதிநிதிகள் குழுவில் மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டுமென தெரிவித்தனர்.

“

ஜக்கிய தேசிய கட்சியும் ஏனைய கட்சிகளும் இணக்கப்பாட்டுக்கு வந்தவுடன் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பும் இந்த செயற்பாட்டுடன் சம்பந்தப்படுவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

”

(லக்பிம் ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலிருந்து)

தமிழில்: எஸ்.கணேசன்

திருப்பு வருட மாகாணசபை: அனுபவ அடிப்படையிலான தேசிய பரிந்துரைகள்

அரசியலமைப்பு ரீதியான பிரச்சினைகள்

பிரச்சினை	மாற்று	நிறைவேற்ற வேண்டியவர்கள்
13வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமை	அந்த அதிகாரங்களை மீண்டும் பெற்றுக்கொடுத்தல்	மத்திய அரசு
1. சமாந்தரப் பட்டியல்	அரசியலமைப்பு ரீதியான திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மூலம் நிலையான அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளித்தல்	மத்திய அரசு மற்றும் மாகாணசபைகள்
2. இரட்டைமயப்படுத்தல்	மாகாணசபைகளுக்காக மத்திய அரசால் அமைக்கப்பட்டுள்ள அமைச்சக்களை கலைக்கவேண்டும். முதலமைச்சரை அமைச்சரவை உறுப்பினராக உத்தியோகபூர்வமாக நியமிக்கவேண்டும்.	மத்திய அரசுடன் சகல அமைச்சகளுக்கும்
3. பட்டியம் தயாரிக்கப்படும்போது சட்டமா அதிபரின் பரிந்துரை தேவைப்படல்	மாகாண நீதித் தினைக்களமொன்றை நிறுவுதல். 13வது திருத்தத்துக்கு சமாந்தரப் பட்டியலிலுள்ள விடயங்கள் குறித்து முழு அதிகாரங்களை வழங்குவது உட்பட மாகாணத்துக்குத் தேவையான அமைச்சர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளை நியமித்துக் கொள்ளல்	மத்திய அரசு
மாகாணசபையில் பதவி வகிப்போர் தொடர்பாக அரசியலமைப்பு ரீதியான இணக்கப்பாடு இல்லாமை (உதாரணம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பிரதித் தலைவர், கட்சித் தலைவர்)	சம்பந்தப்பட்ட மாகாணசபை சட்டமுல்த்தில் திருத்தத்தின் மூலம் அது தொடர்பான பதவிகளை அரசியலமைப்பு ரீதியாக நியமித்தல்	மத்திய அரசு

உலகள் தோக்டு

பிரச்சினை	மாற்று	நிறைவேற்ற வேண்டியவர்கள்
அ. மாகாணசபையின் தலைவர் மற்றும் பிரதித்தலைவர் ஆகிய இரண்டு பதவிகள்	இப்பதவிகளுக்குப் பதிலாக மாகாணசபையின் சபாநாயகர் மற்றும் மாகாணசபையின் பிரதி சபாநாயகராக சட்டபூர்வமாக்கல்	மத்திய அரசு மாகாணசபைகள்

நிர்வாக ரீதியான பிரச்சினைகள்

பிரச்சினை	மாற்று	நிறைவேற்ற வேண்டியவர்கள்
1. மாகாண அரசு சேவைகளில் பதவிகள் மற்றும் ஆட்சேர்ப்புகளுக்காக மத்திய அரசின் அனுமதியைப் பெறவேண்டியிருத்தல்	ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வழி முறைகளின்படி அந்தந்த மாகாணசபைகளுக்கு தேவையான ஊழியர்களை இனங்கண்டு மாகாண அரசு சேவை ஆணைக்குமு மூலம் ஊழியர்களை சேர்த்துக்கொள்ளல், மாகாண முகாமைத்துவ சேவை பணிப்பாளரின் கீழ் நியமனம் வழங்கல், இடமாற்றம் செய்தல், மற்றும் மாகாணசபைக்குள் தகுந்த இடத்தை வழங்கும் அதிகாரத்தை வழங்கல்.	மத்திய அரசு
2. பிரதேச நிர்வாகத்தை (பிரதேச செயலாளர் அலுவலகம்) மாகாணசபையிலிருந்து நீக்குதல்	மீண்டும் மாகாணசபைகளுக்கே ஒப்படைத்தல்.	மத்திய அரசு மற்றும் பொது நிர்வாக அமைச்சு உட்பட சகல அமைச்சுக்களும், திணைக்களங்களும்
3. மாகாணசபை விடயங்கள் தொடர்பாக மாகாணசபையின் அனுமதி அல்லது இணக்கப்பாட்டுடன் இல்லாமல் தேசியக் கொள்கை சுற்றுநிருப்பத்தை வெளியிடல்	மாகாணசபைக்கு வழங்கப்பட்ட விடயங்களில் மத்திய அரசு நேரடியாக தலையிடக்கூடாது. அதேபோல் பல்வேறு நிறுவனங்களுக்கும் இதுபோன்ற அதிகாரங்கள் இருக்கக்கூடாது.	மத்திய அரசு மற்றும் சகல அமைச்சுக்களும்
4. மாகாணசபைகளுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட விடயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சு மற்றும் திணைக்களங்கள் மூலம் நிறைவேற்றிக்கொள்ளல் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சுகள் மற்றும் திணைக்களங்களை நிறுவுதல். உதாரணம்:- சமூகசேவை நடவடிக்கை, சிறுவர் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை, கூட்டுறவு, சிறுகைத் தொழில், தேசிய பாடசாலை என்ற ரீதியில் இனம் பிரதித்தல்	மாகாணசபை பதவிகளுக்குப் பொறுப்பான சகல அமைச்சுக்கள் திணைக்களங்களை கலைத்து அந்த விடயங்களை மாகாணசபை மூலம் நிறைவேற்றிக்கொள்ளல்.	மத்திய அரசு

உள்ளூர் தேவை

நிதி ரீதியான பிரச்சினைகள்

பிரச்சினை	மாற்று	நிறைவேற்ற வேண்டியவர்கள்
1. பொருள் மற்றும் சேவை வழங்குவது தொடர்பாக ஒரு சில அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புக்களை மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கியிருந்தாலும் செலவு செய்யும் உரிமை இல்லாதது	வரி சேகரிப்பது மற்றும் வருமானத்தை ஏற்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கல் மற்றும் வேறு வழிகளில் நிதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கல்.	மத்திய அரசு மாகாணசபைகள்
2. மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கவேண்டிய வருடாந்த நிதியை திறைசேரிக்கு சிபாரிசு செய்வது மாத்திரமே நிதி ஆணைக்குமுடிவுக்கு இருக்கவேண்டும்.	சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் தினைக்களாங்கள் மற்றும் மாகாணசபைகளுக்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வழிமுறையின் அடிப்படையில் நிதியை ஒதுக்கமுடியும். அதேபோல் மாகாணசபை பிரதிநிதித்து வத்துடன் தேசிய நிதி ஆணைக் குழு பரிந்துரையின்படி மாத்திரம் திறைசேரி மூலம் நிதி ஒதுக்குதல். அதற்கு வெளியே நிதித்துக்காமை.	மத்திய அரசு மற்றும் திறைசேரி
3. மாகாணசபைகள் தொடர்பான விடயங்களுக்காக சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் அல்லது தினைக்களாங்களுக்கு நிதி ஒதுக்குவது. உத்திரவுக்கும் சிறுவர் பாதுகாப்புச்சேவை, விவசாய நிர்ப்பாசனம்.	மாகாணசபை விடயங்களுக்கு குறித்த நிதியை மத்திய அரசின் கீழ்க்கண்ட எந்தவொரு அமைச்சர்க்கும் அல்லது தினைக்களத்துக்கும் ஒதுக்கக்கூடாது.	திறைசேரி
4. மாகாணசபைகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி திறைசேரியினாலேயே அவ்வப்போது குறைத்தல் உதாரணம்: 2007 ஆம் ஆண்டு மாகாணசபைகளில் 65 சதவீதம் குறைக்கப்பட்டதுடன் மத்திய அரசு அமைச்சர்களில் 20 சதவீதத்தை குறைத்திருந்தது.	அரசு முகம்கொடுக்கும் நிதி நெருக்கடியின்போது மத்திய அரசின் அமைச்சர்கள் தினைக்களாங்களில் குறைக்கப்படும் வீதாசாரத்துக்கு சமமாக மாகாணசபைகளிலும் குறைக்கவேண்டும்.	திறைசேரி
5. வரி விதித்தவில் மாகாணசபைகளுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்துள்ளமை.	மாகாணசபைகளுக்கு அந்த அதிகாரத்தை முழுமையாக வழங்குதல்.	மத்திய அரசு
6. வெளிநாட்டு நிதி நேரடியாக மாகாணசபைகளுக்கு கிடைக்காமை மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் மூலம் திட்ட அலுவலகங்களை அமைத்து அத்திட்டங்களை நிர்வகித்தல்	வெளிநாட்டு வளங்களுக்கான தினைக்களத்தின் வழிமுறைகளின் கீழ் (தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் அரசியல் நடைமுறைகளுக்கு அமுத்தம் ஏற்படாதவாறு) கிடைக்கும் திட்டங்களை மாகாணசபைகளின் பிரதம செயலாளரின் கீழ் முழு அதிகாரத்துடன் செயற்படுத்தல்.	மத்திய அரசு மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் தினைக்களாங்கள்.

வரலாற்றுத் தடங்களில் சர்வகட்சி மாநாடுகள்... கடந்துவந்த பாதையும் தவறவிடப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும்

சர்வகட்சி மாநாடு என்ற வசனத்தைக் கேட்கும்போது என்னவாக இருந்தாலும் ஜனநாயக ரதியில் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தோவொன்று நடக்கின்றது என என்னத் தோன்றுகிறது. இருந்தும், இதனால் எதுவும் நடைபெறவில்லையென்றே தெரிவிக்கப்படுவதுடன், ஜனநாயகம் என்பதைக் காரணம் காட்டி முடிவை இழுத்தடிப்பதற்கான ஒரு தந்திரோபாயம் இதுவெனவும் கூறப்படுகிறது. மிகச் சிறந்த கருத்திட்டமான இந்த நடைமுறையை இடைநடுவில் கைவிட்டு கயநல் அரசியல் கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள சில தசாப்தங்களாகவே சர்வகட்சி மாநாடு பாவிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றும் தொடரும் இனப்பிரச்சினையின் ஆரம்ப வித்து விதைக்கப்பட்டதிலிருந்து இது நடைபெற்றுவருகிறது. மோதல் ஏற்படும்போது அது பாரிய ரூபத்தில் கருத்திட்டமாக முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

இந்த நடவடிக்கையின் பெயர் “சர்வகட்சி மாநாடு” என்றபோதும், இன்றுள்ள குறுகிய கருத்துக்களின் ஆதிபத்தியத்துக்கு முன்னால் அது சர்வகட்சியாக இருக்க முடியாது. ஏதாவதொரு முடிவு கிடைக்க வேண்டுமென்றால் அது சர்வகட்சிக்குப் பதிலாக “பெரும்பாலான கட்சியாக” இருக்கவேண்டும்.

பெரும்பாலான கட்சிகளின் கருத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்தும் துணிச்சல் இருக்க வேண்டும். அத்துடன், அது தவறாகிவிட்டால் அதை ஏற்றுக்கொண்டு தவறைத் திருத்தும் நேர்மையும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

சர்வகட்சிப் புராணம்

இது குறித்து சரி பிழையை தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை உங்களிடமே விட்டுவிடுவதற்காக ஆரம்பம் முதல் முன்னெடுக்கப்பட்ட சர்வகட்சி முயற்சிகளின் பட்டியல் கீழே மேற்கொள் காட்டப்பட்டுள்ளன. “சர்வகட்சி” அல்லது சகலரது கருத்துக்களுக்கும் மதிப்பளிக்கவேண்டும் என்ற கருத்து அதிலடங்கியிருந்தது. இருந்தும் “ஏகாதிபத்திய கருத்துக்களை” வெற்றிபெறச் செய்ய ஒரு பகுதியினர் செயற்பட்டனர். இதற்கிடையில், நேர்மையைக் காட்ட இக்கருத்து மேலோட்டமாக காட்டப்பட்டது.

ஏதாவதொரு
முடிவு கிடைக்க
வேண்டுமென்றால்
அது சர்வகட்சிக்குப்
பதிலாக “பெரும்பாலான
கட்சியாக”வே
இருக்கவேண்டும்.
பெரும்பாலான
கட்சிகளின் கருத்துக்களை
நடைமுறைப்படுத்தும்
துணிச்சல்
இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீமான் போக்டு

மறைமுகமாகச் செயற்படுத்தப்பட்ட நேர்மையற்ற சிந்தனை பிற்காலத்தில் யுத்தம் என்ற வகையில் பரிணாமம் பெற்றது. இதுபோன்ற யுத்தத்தை “வெற்றிகொள்ள” முடியுமென்றாலும் நேர்மையை வெற்றி கொள்வது எனிதல்ல.

இப்போது நாம் சர்வகட்சி மாநாட்டுப் புராணம் குறித்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்களை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

1944 இலங்கை தேசிய சங்கத்தின் பிரேரணையில் 23.09.1944 திகதி நடைபெற்ற கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட பிரேரணை இந்தப் பிரச்சினை தொடர்பான விடயத்தில் ஆரம்ப சம்பவமாகவிருந்தது.

॥ பல கட்சிகளின் கருத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் துணிச்சல் இருக்க வேண்டும். அத்துடன் தவறானால் அதை திருத்திக் கொள்ள வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். ॥

இலங்கை தேசிய சம்மேனனத்தின் விஷேட அமர்வின் மூலம் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொள்வதும், சுதந்திர அரசியலமைப்பொன்றை உருவாக்கிக் கொள்வது குறித்தும், சர்வகட்சி மாநாடொன்றை கூட்டுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்துக்கு ஆதரவு வழங்கப்படுவதுடன், அந்த மாநாட்டைத் தாமதமின்றி கூட்டும்படியும் இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேனனத்தின் செயற்குழு கேட்டுக் கொள்கின்றது. ஜே.ஆர். ஜயவர்தன், இணைச் செயலாளர் இலங்கை தொழிலாளர் சங்க சம்மேனனம்

அரசியல் மற்றும் சுதந்திரம்

இத்துடன், சமகாலத்தில் இலங்கை தேசிய சம்மேனனத்தின் கருத்து இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரேரணையாக வெளிவந்தது.

“இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் கூட்டப்பட்ட கொழும்பு பிரைஜூகளின்” இக்கூட்டம் இலங்கை தேசிய சங்கத்தின் விஷேட அமர்வு மூலம் நாட்டின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திர அரசியலமைப்பொன்றை உருவாக்குவதற்காக சர்வகட்சி மாநாடொன்றை கூட்டவேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. அத்துடன், அதை தாமதமின்றி கூட்டவேண்டும்

என்று இணக்கம் காணப்பட்டது. இது சுலை அரசியல் கட்சிகளிடமும் மக்கள் அமைப்புக்களிடமும் மக்கள் குழு தொடர்பான அரசு குழுவுக்கு தனித்தனியான பிரதிநிதித்துவத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டாமென்றும், அதற்குப் பதிலாக சர்வகட்சி மாநாடொன்றுக்கான ஆதரவை வழங்கி, தேசு பக்தியையும் சுதந்திரம் தொடர்பான பொது இணக்கத்தையும் அடுத்தவர்களின் பொது கோரிக்கை மீதும் சுதந்திரம் மற்றும் புதிய அரசியலமைப்பொன்றை பெற்றுக் கொள்ளவும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமெனவும் வலியுறுத்துகிறது. பிட்டர் கெனைன், பொதுச் செயலாளர், இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

சமஷ்டிமுறை ஆலோசனையை முன்வைத்து 1957ல் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது. அதன் 7ஆவது ஷரத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“7ஆவது சட்டமூலத்தின்படி பிராந்திய சபை தொடர்பாக உள்ளூராட்சி அமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள், தேவைப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் பாராஞ்சுமற்றத்திடம் ஒப்படைக்கும் வகையில் அந்த அதிகாரங்கள் திருத்தப்படுகின்றன.”

பாராஞ்சுமற்றும் என்பது வாக்குகளால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட சர்வகட்சி மாநாடாகும்.

1977இல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தேர்தல் விண்ணுாபனம் அடுத்த சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. அதில் 9ஆவது ஷரத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

“தமிழீழ விடுதலை அரசு சிங்கள அரசின் முற்போக்கு சக்திகளுடன் சகோதரத்துவ அடிப்படையில் நட்புறவு நிதியான தொடர்புகளை அதிகரித்துக் கொள்வதுடன், நாட்டில் இனங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை சமாதான வழிமுறைகள் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்”

சர்வகட்சிகளின் கருத்துக்களுக்கமைய நிர்வாகத்தின் அடிப்படை அமையுமென அதில் உறுதியாக தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சர்வகட்சி அல்லாத கருத்தை நாம் எதிர்கொண்ட அடுத்த சந்தர்ப்பம், 1985இல் பூட்டான் திம்பு நகரில் நடைபெற்ற பேச்கவார்த்தையாகும். அங்கு இன அடிப்படை பிரச்சினை குறித்து தீர்வுக்காக திம்பு பேச்கவார்த்தைக்கு தமிழர் தரப்பில் சர்வகட்சிப் பிரதிதிகள் குழுவொன்று கலந்துகொண்டது. அதில் ரோஸ், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள், டெலோ, மற்றும் ஈழமக்கள் பூட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஆகியன கலந்து கொண்டன. இந்தப் பேச்கவார்த்தை தோல்வி அவந்ததற்கான காரணம் சர்வகட்சி என்ற திலைப்பாடு இல்லாததேயாகும். இருந்தும், அந்தப் பேச்கவார்த்தையில் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கியமான ஜந்து விடயங்களும் இன்றும் பொருந்தக்கூடியவை.

1987இல் ஐனாதிபதி ஜே.ஆர். ஐயவர்தன மற்றும் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி ஆகியோர் கைச்சாத்திட்ட இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்திலும் இவ்விடயங்கள் அடங்கியிருந்தன. அதில் 1.2 ஹரத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

“இலங்கையில் சிங்கள், தமிழ், முஸ்லிம் மற்றும் பழங்கியர் ஆகிய இனங்களைக் கொண்ட பல்லின், பலமொழி, பலவித சமூகங்களாக ஏற்றுக் கொண்டும்...”

மங்கள முனசிங்கவின் தலைமையின் கீழ் பாராளுமன்றத்தின் சகல கட்சிகளையும் பிரதிதித்துவபெடுத்தும் வகையில் 45 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்ற தெரிவுக்குமுறை சபாநாயகர் நியமித்தமை அடுத்த முக்கிய சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. இலங்கை பாராளுமன்ற சரித்திரத்திலேயே அதிக வள்ளிக்கையான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத் தெரிவுக்கும் இதுவாகும்.

1994 ஐனாதிபதி தேர்தல் தொடர்பான ஐ.தே.கவைச் சேர்ந்த காமினி திசாநாயக்கவின் ஆலோசனையில் சர்வகட்சிகளின் கருத்தாக மொழிகுறித்து வெளியிடப்பட்ட கருத்து 8ஆவது ஹரத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு,

“சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் அரச மொழிகளாகக் கருதப்படும். சகல உத்தியோகத்துவ நடவடிக்கைகளுக்கும் இம் மூன்று மொழிகளும் சமநிலையில் பாவிக்கப்படும்”

“

பின்னணியில் செயற்பட்ட நீதியற்ற சிந்தனைகள் பிற்காலத்தில் யுத்தமாக மாறியது. இந்த யுத்தத்தை “வெற்றிகொள்ள” முடியுமாகவிருந்தாலும் நேரமையான செயல்முறை வெற்றி பெறுவது சாத்தியமல்ல. ”

கொரவத்தை நூய்வு செய்தல்

1997இல் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசின் ஆலோசனைகளில் இந்தக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கி புதிய அர்த்தத்தை உருவாக்க முயற்சித்தது. அதில் (அ) சாத்து இதுவாகும்.

“இலங்கையில் சகல இனங்களுக்காகவும் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் கொரவத்தை மதிக்கும் சகலரும் சமமாக மதிக்கப்படும் நிலையை நடைமுறைப்படுத்துதல்”

2002இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்திலும் இக்கருத்துகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்த இனக்கப்பாடு காணப்பட்டது. அதில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“பிரச்சினையில் நேரடியாக சம்பந்தப்படாத தரப்பினர் கூட இதன் பிரதிபலனாக பாதிப்புக்குள்ளாவதாக இத்தரப்புக்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றன. இது விஷேடமாக மூஸ்லிம் மக்களைப் பாதிக்கிறது. அதனால் இவ்வெப்பந்தத்தின் ஏற்பாடுகள் சகல மக்கள் குழுவினரையும் அவர்களது சொத்துக்களையும் பாதுகாப்பதற்கேயோகும்.”

இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபை

யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தத்துக்கு அப்பால் ஆறு கட்டப் பேச்கவார்த்தைகளும் இடம்பெற்றன. இறுதியில் எல்.ரி.ச.யினர் இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபையொன்றை நிறுவுவது தொடர்பான கருத்துக்களடங்கிய ஆவணமொன்றை முன்வைத்தனர். அதன் 8ஆவது ஷரத்தின்படி இந்தக் கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. உண்மையிலேயே அது 1947 அரசியலமைப்பின் 29 (2) விதிகளுக்கு சமானது. 1972 அரசியலமைப்பில் அது நீக்கப்பட்டு அதற்கு நேர் எதிரான 6 மற்றும் 7 ஷரத்துகள் சேர்க்கப்பட்டன. இடைக்கால அதிகாரம் தொடர்பான ஆவணத்தின் 8ஆவது பிரிவு இதுவாகும். “சகல சமூகத்தினதும் பாதுகாப்பு” “ஒரு சமூகத்துக்கு வழங்கப்படாத சலுகை அல்லது எந்தவொரு சமூகத்துக்கும் வழங்கப்படாத

ஸமாஸ்தி பேரவை

சட்டம், கட்டளைகள், உத்தரவுகள் அல்லது தீர்மானங்கள், கலாச்சார மற்றும் மதம் தொடர்பான தீர்மானங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படக்கூடாது”.

1994 ஆகஸ்ட் பொதுத் தேர்தலின்போது சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க மற்றும் அன்றப் ஆகியோர் கைச்சாத்திட்ட ஒப்பந்தத்தின் 3.1 ஷாத்திலும் இக்கருத்திட்டம் இவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

“தேசிய இனப்பிரச்சினையை முன்னிலைப்படுத்தி கவனிக்கவும், வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் வாழும் சுகல சமூகத்தவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் இந்தப் பிரச்சினை துரிதமாக தீர்க்கப்படவேண்டுமென்றும் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்டன் பொதுஜன ஜூக்கிய முன்னணி இனக்கப்பாட்டுக்கு வந்துள்ளது”

1983இல் மிக மோசமான மோதல்களின் பின்னர் பல சர்வகட்சி மாநாடுகள் நடைபெற்றன.

1984 ஜூவரி 10ஆம் திகதி ஜே.ஆர். ஜயவர்தனாவால் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டில் 9 அரசியல் கட்சிகள் கலந்துகொண்டன.

1984 டிசம்பர் 14ஆம் திகதி கூட்டப்பட்ட மாநாட்டின் இறுதியில் ஜே.ஆர். ஜயவர்தன ஆற்றிய நன்றியுரையில் இவ்வாறு தெரிவித்துள்ளார். “இனவாத வன்முறை தொடர்பான பிரச்சினைக்குத் தீர்வு பல வகையாகவிருப்பதுடன், இந்தப் பிரச்சினை அனைவரதும் இதயங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது.”

1989 அக்டோபர் 12ஆம் திகதி பண்டாரநாயக்க மாநாட்டு மண்டபத்தில் ஜனாதிபதி ஆர்பிரேமதாச தலைமையில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் அவர் இவ்வாறு தெரிவித்துள்ளார். “நாம் கடந்த செப்டெம்பர் 13ஆம் திகதி கூடியபோது சர்வகட்சி மாநாட்டில் தற்போதைய தேசிய பிரச்சினைக்கு ஒருமித்த தீர்வைக் கொண்டுவர வேண்டுமென நான் தெரிவித்திருந்தேன்”.

2006இல் சர்வகட்சி மாநாட்டுக் குழு புத்திஜீவிகள் குழுவொன்றை நியமித்தது. அதிகாரத்தை பகிற்ந்தளிப்பது தொடர்பான ஆலோசனைகளை முன்வைப்பதே இக்குழுவின் பொறுப்பாகும். இக்குழு இரண்டாகப் பிரிந்து இரண்டு அறிக்கைகளை முன்வைத்தது (உப பிரிவின் இணைப்பைப் பார்க்கவும்)

இதற்குத்து, 2008 ஜூவரியில் ஜனாதிபதி மக்நத ராஜபக்ஷவினால் சர்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. இதன் அறிக்கையும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 13ஆவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் கீழ் மாகாண சபைகளுக்கு அதிகூடிய அதிகாரங்களை வழங்கும்படியாக நடைமுறைப்படுத்தும்படி ஆலோசனை தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. (உப ஆவணத்தின் இணைப்பைப் பாருங்கள்). அரச மொழிகள் தொடர்பாக விடே கவனத்துடன் ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆலோசனை அல்லது முறைகள் இல்லாத காரணத்தால் இவை இதுவரை இழுத்தடிக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு நடவடிக்கை மேற்கொள்ள நேர்மையற்ற தன்மையும் அவ்வாறு செய்யும் கொள்கைத்திட்டம் இல்லாததுமே காரணமாகும். இதற்கான தேவை ஏற்படும்வரை இது மேலும் இழுத்தடிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ●

(விசங்வாதி)

தமிழில்: எஸ்.கணேஷன்

மாகாண முதலமைச்சர் கவுன்டன் கலந்துரையாடாமல் அதிகாரப்பகிர்வி பற்றிப் பேசுவது அர்த்தமற்றது

வழக்கிய மாகாண முதலமைச்சர் பேர்டி பிரேமலால் திசாநாயக்கக்

நேர்காணல்: மஞ்சள கஜநாயக்கக்

பல அரசியல்வாதிகளுக்கு
மாகாணசபையள்ளுது
யாரானுமன்றத்துக்குள் நுழைவதற்கான
ஒரு ரீநந்த சந்தர்ப்பம் மட்டுமே.
திதுபோன்ற யார்வையுள்ள
அரசியல்வாதிகளால் பிரதேச
அமிலிருத்தி ஏற்படுவுள்ள நீங்கள்
கருதுகின்றிர்க்காலா?

எனது அனுபவமென்னவென்றால்,
நான் 19 வயதிலேயே
பாரானுமன்ற உறுப்பினராகவும்
அமைச்சராகவும்
இருந்துள்ளேன். இதில் 10
வருடங்கள் மாகாணசபையில்
இருந்துள்ளேன். இருந்தும்,
சிலர் மாகாணசபையிலிருந்து
நாடானுமன்றத்துக்குச் செல்ல
முயற்சிக்கின்றனர். சாதாரணமாக
இது எதிர்பார்க்கக்கூடிய
குழநிலையாகும். எனது
அனுபவத்தின்படி
பாரானுமன்றம் நல்லது.
இருந்தும் மாகாணசபையில்
செய்யக்கூடிய வேலைகள்
ஏராளம். மாகாணசபையில்
மக்களுக்கு பாரிய அளவில்
சேவை செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு
இருக்கின்றது. எனினும்,
எல்லோருக்குமல்ல, முதலமைச்சர்
பதவி வகிப்பவருக்குத்தான்
இது விஷேஷமான
சந்தர்ப்பமாக அமைகின்றது.
மாகாணசபையிலுள்ள
உறுப்பினர்களுக்கு இது குறித்து

திருப்தியடைய முடியாது.
காரணம் அவர்களுக்கு
எந்தவித அதிகாரமும் இல்லை.
இதனால்தான் அவர்கள்
பாரானுமன்றத்துக்குச் செல்ல
முயற்சிக்கின்றனர். இதிலுள்ள
முக்கியத்துவம் தான் வடமத்திய
மாகாண சபையில் இவ்வாறான
வேறுபாடுகள் இல்லை. பழைய
மக்கள் புதிய மக்கள் என்றில்லை.
பொதுவாக வடமத்திய
மாகாணத்தில் எமக்குள்ள
நெறிமுறைகள் எமக்குள்ள
சடுபாடுகள் என்பனவற்றை
பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகத்தான்
நாம் மாகாணசபை என்ற நீதியில்
நடவடிக்கை மேற்கொள்கின்றோம்.

மாகாணசபையிலுள்ள
உறுப்பினர்களுக்கு
எந்தவித அதிகாரமும்
இல்லை. இதனால்தான்
அவர்கள்
பாரானுமன்றத்துக்குச்
செல்ல முயற்சிக்கின்றனர்.

IDP கானசபை மசோதாவில்படி
அரசியலமைப்பிற்கமைய
ஷங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை
தடைறாற்றிந்தக்கூடிய கூற்றிலை
உதவாகவில்லையென பல தரப்புகளில்
ஷங்கப்பட்டுள்ள எழுகின்றன. கிழு
தொடர்யான உங்கள் அறுயவங்கள்
ஏன்?

13ஆவது அரசியலமைப்பில்
கிடைத்துள்ள அதிகாரங்களை
தடைறாற்றப்படுத்துவதில்
எதுவிதமான சிரமமும்
இல்லை. இருந்தும், எமது
அதிகார வரம்புகளை தாம்
தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.
அதனால், எமக்கு
அரசியலமைப்பில் மூலம்
வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள்
குறைக்கப்படவில்லை.
பிரச்சினைகள் இல்லாமலில்லை.
சின்னசினினப் பிரச்சினைகள்
இருந்து வருகின்றன. இருந்தும்,
அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ள
எம்மால் முடியும். ஏனென்றால்,
அரசு எம்மடையதென்பதால்,
ஐளாதிபதி இது குறித்து
புரிந்துணர்வுடன் செயற்படுவதால்
எமக்கு அவற்றைத்
தீர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

ஸங்கட டோக்னூ

நான் இலங்கையின் கல்வியமைச்சராக இருந்தால், 300 பாடசாலைகளுக்கு மாத்திரமே பொறுப்புக் கூறவேண்டும். ஆனால், மாகாணசபைகளின் கீழ் 10,000 பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. இதன்படி அனுராதபுரத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் உறுப்பினர் மத்திய கல்வி அமைச்சராகவிருந்தால், அவரின் கீழ் 5 பாடசாலைகளே சேவையாற்றக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகின்றது. இருந்தும், இன்று அனுராதபுரத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் உறுப்பினர் என்ற ரீதியிலும், வடமத்திய மாகாண முதலமைச்சர் என்ற வகையிலும் மற்றும் கல்வி அமைச்சர் என்ற ரீதியிலும் 700 பாடசாலைகளை கவனிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது. அப்போது மாகாண மக்களின் தேவைகளைப் புரிந்து கொண்டு பிள்ளைகளுக்காக சில சேவைகளை செய்யக்கூடியதாகவுள்ளது. இங்கு நான் தேசிய அரசியல்வாதியாக இருந்திருந்தால் தனிப்பட்ட வகையில் இழப்பாகவிருந்திருக்கும். பொதுவாக அவதானித்தால் இதன்மூலம் மக்களுக்கு பரந்தளவில் சேவையாற்ற முடியும்.

மாகாணசபைகள் மூலம் உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டுவரப்படும் பாடசாலைகளை பல்வேறு அரசியல் தேவைகளின் அடிப்படையில் தேசிய பாடசாலை என்ற போர்வையில் மத்திய அரசு யாறுப்பேற்றுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். கல்வி போன்ற ஒருக்கிய விடயங்கள் நொட்டர்யாக இடமிருப்பது அது மத்துவமனை என்ற நீலவுகின்றன?

அவ்வாறு பொறுப்பேற்க முடியாது. அவ்வாறு பொறுப்பேற்பதென்றால் நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். மாகாணசபை தமது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டும்.

இவ்வாறு பொறுப்பேற்கும்போது, சிலவேளைகளில் ஒவ்வொரு உறுப்பினர்கள், தொகுதியிலிருக்கும் அமைப்பாளர்கள் பாடசாலைகளை மத்திய அரசுக்கு வழங்கினால் பல நன்மைகள் கிடைக்குமென்று நினைக்கின்றனர். இதனால், சிலர் இந்தப் பாடசாலைகளை மத்திய அரசுக்கு வழங்கும்படி கோருகின்றனர். அப்போது இப்பாடசாலைகளை வழங்க நாம் இணங்கவேண்டியுள்ளது. நாங்கள் இணங்காவிட்டால் இப்பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்க முடியாது. இவ்வாறான பொறுப்பேற்கப்படுவில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வாறு நடைபெற்றுள்ளது. அது உண்மை. இருந்தும் எமது காலத்தில் ஒரு பாடசாலை கூட பொறுப்பேற்கப்படவில்லை. நாம் அதற்கு இடமளிக்கமாட்டோம்.

மாகாணசபைகளால் நிர்வாகிக்கப்படும் வைத்தியசாலைகள் குறித்தும் அனுப்போன்ற மிரச்சிகளை தானே நிலவுகின்றன?

வைத்தியசாலைகள் தொடர்பாகவும் நாம் இதே நடைமுறையைத்தான் கடைப்பிடிக்கின்றோம். அனுராதபுரம் பொது மருத்துவமனை எமது பொறுப்பிலேயே இருந்தது. இதைப் பொறுப்பேற்பது தொடர்பாக கெளரவ ஜனாதிபதி வேண்டுகோளான்றை விடுத்தார். காரணம், அனுராதபுரம் பொது மருத்துவமனையின் சேவைகள் வடமத்திய மாகாணத்துக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. அது யாழிப்பாணம், வவுனியா, மன்னார் போன்ற பாரிய பிரதேசத்துக்கும் சேவைகளை வழங்குகின்றது. விஷேஷமாக மனிதாபிமான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது காயமுற்றவர்களுக்கும் நோயாளர்களுக்கும் அனுராதபுரம் பொது மருத்துவமனையிலேயே

சிகிச்சையளிக்கப்படுகின்றது. உண்மையிலேயே மாகாணசபையால் இச்செலவை ஏற்க முடியாது. அதேபோல் ரஜரட்ட பல்கலைக்கழகம் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. வைத்திய பீடமொன்றிருந்தால் போதனா வைத்தியசாலையொன்று இருக்க வேண்டும். அதனால் கெளரவ ஜனாதிபதி இந்த வைத்தியசாலையை போதனா வைத்தியசாலையாக தரமுயர்த்தும்படி கோரிக்கை விடுத்தார். இதனால் எமக்கு பல நன்மைகள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று இந்த வைத்தியசாலை காரணமாக எமக்கு வைத்தியபீடமொன்று கிடைத்தது. மற்றது தேசிய வைத்தியசாலையென்றால் பல வளங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இதனால் மாகாணத்திலுள்ளவர்களுக்கு மேலும் பரந்தளவில் சேவையாற்ற முடியுமென நாம் என்னியதால் மாகாணசபையின் இணக்கப்பாட்டுடனே இம்முடிவை எடுத்தோம். பலாத்காரமாக அது பொறுப்பேற்கப்படவில்லை. அப்படிச் செய்யவும் முடியாது.

மாகாணசபை மிரதேச அயிவிருத்திக்கை பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றது. இருந்தும் யாது மக்களிடம் இன்னும் கிடு ஒரு “வள்ளை யானை” என்ற என்னம் இருக்கின்றதல்லவா?

அப்படி இல்லாமலில்லை. அப்படியிருக்கின்றது. நான் முன்றாவது முறையாக முதலமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டுள்ளேன். இப்போது எனக்கு கடந்த முறையை விட 35,000 விருப்பு வாக்குகள் கிடைத்தன. இம்முறைத் தேர்தலில் 105,000 க்கு அதிகமாக விருப்பு வாக்குகள் கிடைத்தன. அதேபோல் இரண்டாவதாக தெரிவுசெய்யப்பட நபரை விட 45,000 விருப்பு வாக்குகளை நான் பெற்றேன். முன்றாவது நபரை விட 75,000 விருப்பு

வட-கிழக்கு மாகாணங்களின் கிணைப்பு 13வது திருத்தச்சட்டத்தின் ஒரு பகுதி

சட்டத்தறணி நிசாம் காரியப்பர்

2007இல் ஆண்டு பேராசிரியர் தில்லை வித்தாரன் மற்றும் ஏனோயாரது சிறுயாள்களை மற்றும் வயநும்யாள்களை விரிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் தற்போதைய நிலை என்ன?

சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவைப் பொறுத்தவரையில் பொது இணக்கப்பாடோன்று எட்டப்பட்டதாக வித்தாரனை கூறுவது உண்மை. பெரும்பாலும் 95வீதம் அல்லது ஏறத்தாழ 99 வீதம் இணக்கம் காணப்பட்டுவிட்டபோதும், எந்த முறையில் தீர்வு என்பதே தற்பொழுது தீர்மானிக் கப்படவேண்டியுள்ளது. அனைத்து விடயத்தையும் ஒன்று அல்லது இரண்டு முக்கிய விடயங்களுக்குள் அடக்கிவிடலாம். முதலாவது, அதிகாரப்பகிர்வொன்று இருக்கவேண்டும். இரண்டாவது செயற்திறன் வாய்ந்த அதிகாரப்பகிரவு. செயற்திறன் மிக்க அதிகாரப்பகிரவை கொண்டுவருவதற்கு 13வது திருத்தச்சட்டமுலத்தில் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்கள் உதவியாகவிருக்கும்.

13வது திருத்தச்சட்டமுலத்தின் ஊடாகக் கிடைத்த அனுபவம் இரண்டு முக்கிய காரணங்களால் ஒரு துண்ப நிகழ்ச்சியாக அமைந்துவிட்டது. முதலாவது, ஒருங்கியல் நிரல். அது பகிரப்படும் அதிகாரங்கள் மற்றும் மத்தியிலிருக்கும் அதிகாரங்கள் போன்றவை குறித்த குழப்பமொன்றை உருவாக்கியது.

இரண்டாவதாக, என்ன முறையிலான தீர்வென்பது. ஒற்றையாட்சியடைய நாட்டில் செயற்திறன் வாய்ந்த அதிகாரப் பகிரவை முன்வைப்பதா என்பது. இதனை ஆரம்பத்திலேயே தெளிவாக எம்மால் அடையாளம் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. ஜாதிக ஹெல் உறுமய மற்றும் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி போன்ற அரசியல் கட்சிகளுடன் நாம் நீண்டகாலம் பேச்கவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டோம். ச.பி.டி.பி., இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் போன்ற தமிழ்க் கட்சிகளும், மூல்லிம் கட்சிகளாலும் பொது இணக்கப்பாடோன்றுக்கு வரமுடிந்தது.

மத்தியில் என்னென்ன அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டும், அதிகாரங்கள் எவ்வாறு பகிரப்படவேண்டும் எனக் கடந்த இரண்டு வருடங்களில் நாம் வெற்றிகரமாகக் பிரித்தறிந்துகொண்டோம்.

முதலில் எந்த அதிகாரங்கள் பகிரப்படவேண்டும், எவை மத்தியிலிருக்க வேண்டும் போன்ற விடயங்களின் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டன. இதில் நாம் முதலில் இணக்கம் கண்டோம். மத்தியில் என்னென்ன அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டும், அதிகாரங்கள் எவ்வாறு பகிரப்படவேண்டும் எனக் கூந்த இரண்டு வருடங்களில் நாம் வெற்றிகரமாகக் பிரதித்தறிந்துகொண்டோம். இணக்கப்பாடொன்றுக்கு வந்தபோதும், செயற்திறனுள்ள அதிகாரப் பகிர்வை அமுல்படுத்துவது என்பது தற்பொழுதும் கேள்வியாகவுள்ளது. அனைத்து சிறுபான்மைக் கட்சிகளும், இடதுசாரிக் கட்சிகளும் ஒரு மனதாக சமங்கிழுமிறை என்ற நிலைப்பாட்டில் உள்ளன. ஆனால், துரத்திர்ஷ்டவசமாக ஜே.வி.பி., ஐநூதிக ஹெல் டிருமய, மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி போன்ற சிங்கள ஆதாரவுக் கட்சிகளும், ஐநூதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையிலான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் கூற்றையாட்சியென்ற நிலைப்பாட்டில் உள்ளன. இதனாலேயே நீண்டகாலமாகப் பேச்கவார்த்தைகள் தடுத்தவேண்டி ஏற்பட்டதுடன், இணக்கப்பாடொன்று பட்ப்படாமையால் எது செயற்பாடுகளை ஒத்திவைத்திருந்தோம்.

பொது இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில், குறிப்பாக ஏனைய விடயங்களில் மத்தியில் வைத்திருக்கும் அதிகாரங்கள் மற்றும் பகிரப்படவேண்டிய அதிகாரங்கள் குறித்த இணக்கப்பாடொன்றுக்கு வந்திருந்தோம். இது நாம் இணக்கம் கண்டவிடயங்களில் மற்றுமொரு முக்கியமான கட்டம். மத்தியில் அதிகாரங்களைப் பகிரும் ஓரேயோரு அமைப்பு பாராளுமன்றம், ஐநூதிபதி அல்ல என்ற இணக்கப்பாடொன்றுக்கு வந்தோம். இரண்டாவதாக, மத்தியில் அதிகாரம் மேலைவ, கீழைவ ஆகிய இரண்டுக்கும் இருக்க வேண்டும், அதிகாரப்பகிர்வை மேலும் செயற்திறன் உள்ளதாக மாற்றும் நோக்கில் அதிகாரங்கள் பகிரப்படும் ஒவ்வொரு அலகிலிருந்தும் சமவளவான பிரதிநிதித்துவம் இரண்டாவது அவைக்கு அல்லது செனட் சபைக்கு இருக்கவேண்டுமென நாக்கள் இணக்கினோம். அதேநேரம், பகிரந்தனிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் சரியான முறையில் கையாளப்படுகின்றனவா என்பதை, மத்திய அரசாங்கம் எந்தவிதத் தலையீடுகளுமின்றிக் கணக்காணிக்க வேண்டுமெனவும் நாம் இணக்கம் கண்டோம்.

2008ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் அமைச்சர் யோசிரியர் திஸ்ஸ வித்தான் 13வது திருத்தச்சட்டமூலத்தை அமுல்படுத்தவதுடன் தொடர்புட்ட யோசனைத் திட்டமொன்றை அன்றைத்திருந்தார். சர்வகட்சிக் குழுவிலுள்ள பிரதிநிதிகள் போக்கிய விடயங்கள் அந்த யோசனைத் திட்டத்தில் உள்ளடக்கம்பட்டதா?

அது முன்னொருபோதும் செய்யப்படாத பாரியதொரு மோசடி. அது ஐநாதிபதியின் வேலை. தற்போதைய அரசியலமைப்பிலிருந்து சுதந்திரமான அரசியலமைப்பொன்றைத் தயாரிக்கும் பேச்கவார்த்தைகள் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்படும் எனக் கூறி, அரசாங்கத்தின் விருப்பத்துக்கமைய 13வது திருத்தச்சட்டமூலத்தை அமுல்படுத்தும் ஆவணமொன்றை சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் ஏற்பாட்டாளர் எம்மிடம் கையளித்து அனுமதி கோரினார். அவ்வாறு கையளிக்கவேண்டிய தேவையில்லையென நாம் கூறினோம். 13வது திருத்தச்சட்டமூலமானது அரசியலமைப்பின் ஒருபகுதி. அதனை அமுல்படுத்துவதற்கு சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவினதோ அல்லது எந்தவொரு அரசியல் கட்சியினதோ சம்மதம் கோரப்படத் தேவையில்லை. அது மக்களின் அரசியலமைப்பு உரிமை. அதனை அமுல்படுத்தவேண்டாம் எனக் கூறுவதற்கு எம்மால் எந்தக் காரணத்தையும் கண்டறியமுடியவில்லை. 13வதுத் திருத்தச்சட்டமூலத்தை அமுல்படுத்துவதானது ஏற்கனவே கலந்துரையாடிவரும் சுதந்திரமான யோசனைத் திட்டத்தை பயனற்றதாக்கிவிடுமென நாம் தவறாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காகவே அவர் சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகளிடம் அனுமதி கோரினார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டோம். எனவே இதனை ஒரு ஊக்குவிப்பாக எடுத்துக்கொண்டு கையெழுத்திட்டு அனுமதி வழங்கினோம்.

“ 13வது திருத்தச்சட்டமூலமானது அரசியலமைப்பின் ஒருபகுதி. அதனை அமுல்படுத்துவதற்கு சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவினதோ அல்லது எந்தவொரு அரசியல் கட்சியினதோ சம்மதம் கோரப்படத் தேவையில்லை.

இறுதி அறிக்கை வெளிவரும்போதும், அது சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் இடைக்கால யோசனைத் திட்டமாக மாறியது. ஆனால், இது ஐநூதிபதியின் கோரிக்கைக்கு சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழு வழங்கிய ஒப்புதல் அல்ல. அதன் பின்னரே பின்னணியிலிருந்த மோசடி எமக்குத் தெரியவந்தது. இதனை சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவுக்கு வெளியில் வெளிக்காட்ட சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசால் முடியுமாகவிருந்தது. ஆனாலும், செயற்பாடுகளைக் குழப்புவதற்கு நாங்கள் விரும்பவில்லை. இந்தத் திட்டம் பின்னர் சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் இடைக்கால அறிக்கையெனப் பெயரிடப்பட்டதுடன், இறுதி அறிக்கை இது

ஸுக்ஷம தேவைக்கு

அல்லவெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பிழையான நிலைப்பாடாக இருந்தாலும் ஊக்குவிப்பிற்காக அதில் கையெழுத்திடுவதற்கு கட்சி எனக்கு அனுமதி வழங்கியது.

சுதந்திரமான அதிகாரப்பகிரவுத் திட்டமொன்றை ஜனாதிபதி முன்வைக்கப்போகிறாரா அல்லது வேறு என்ன செய்யப் போகிறார் என்பது பற்றி நாம் விவாதிக்கவில்லை. 13வது திருத்தச்சட்டத்திற்கமைய அதிகாரப் பகிரவினை அமுல்படுத்துவதற்கான ஆரம்பத் திட்டங்களைச் செயற்படுத்திப் பார்ப்பதற்கு கிழக்கே சரியான இடம். முழுமையான அதிகாரப் பகிரவை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட ஒர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை வழங்குவதற்குத் தயாராகவேண்டும். அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டவர்களைக் கொண்ட சபையாக இல்லாமல், நீதியானதும், சுதந்திரமானதுமான தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டத்தியான சபையாகவே அது இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரேயொரு நிபந்தனையையே நாங்கள் முன்வைத்தோம். இதனை சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொண்டதுடன், ஜனாதிபதியும் இணங்கினார்.

உங்கள் கட்சியின் நிலையாட்டின்யூ 13வது திருத்தச்சட்டமூலமானது இனப்பிரச்சினைத் தீர்வக்கான அரசியல் தீர்வா அல்லது அரசியல் தீர்வின் ஒரு பகுதியா?

அப்படியும் இல்லை, இப்படியும் இல்லை. இது அதிகாரப் பகிரவுக்கான ஆரம்பப் புள்ளியே தவிர வேறொன்றும் இல்லை. இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே கிழக்கு மாகாணத்தில் அதிகாரப் பகிரவுக்காக நாம் இணங்கியிருந்தோம்.

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக ஏந்தவாரு அரசியல் தீர்வையும் முன்வைக்காத பல சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுக்களை விலங்கை கண்டுவிட்டது. இந்த சர்வகட்சிக் குழு அரசியல் தீர்வொன்றை முன்வைக்கும் யெல்தகையைக் கொண்டுள்ளதா?

ஒரு கண்துடைப்பாகவே இது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்வாறெனின் “என் நீங்கள் பங்கெடுத்தீர்கள்?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். எதிர்க்கட்சியின் பங்களிப்பு இல்லை என்பதைப் பயன்படுத்தி ஜனாதிபதி எதிர்க்கட்சியின் மீது முழுப் பழியைப் போடுவார் என எமக்குத் தெரியும். தனது முயற்சியில் நேர்மையாக இருப்பதாக அவர் கூறினார். அதன் பின்னரே அரசாங்கம் அரசியல் மோசடியை ஆரம்பித்தது. வெளிநாடுகளைக் குறிப்பாக இந்தியா மற்றும் அரசாங்கத்திலிருக்கும் சிறுபான்மைக் கட்சிகளை இணங்கவைப்பதற்கு சரியான ஆயுதம் இதுவொன்பதை அவர்கள் கண்டுகொண்டனர்.

“

வெளிநாடுகளைக் குறிப்பாக இந்தியா மற்றும் அரசாங்கத்திலிருக்கும் சிறுபான்மைக் கட்சிகளை இணங்கவைப்பதற்கு சரியான ஆயுதம் இதுவொன்பதை அவர்கள் கண்டுகொண்டனர்.

”

ஏதாவதோன்றை அடைவதற்கு நம்பிக்கையுடன் ஒரு செயற்பாட்டில் பங்கெடுப்பது எமது கடமை. மிகவும் குறைந்தளவிலாவது முஸ்லிம்கள் மற்றும் மலைநாட்டவர்கள் உள்ளடங்கலாக சிறுபான்மையினத்தவரின் அபிலாசைகளும் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக அரசியல் தீர்வு காணும் திட்டத்தில் உள்ளடங்கப்பட்டன. ஆனால், தற்பொழுது அது இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. என்ன காரணத்துக்காக ஜனாதிபதி இதனை ஆரம்பித்திருந்தாலும், அவர் தனது நடவடிக்கைக்குச் சிறைப்படும் நிலை தோன்றியுள்ளது. ஏனென்றால், நேர்மையான தீர்வொன்றை முன்வைக்கவேண்டிய நிலைக்கு அவர் தள்ளப்பட்டுள்ளார். இது அவரின் நேர்மையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சிறுபான்மைக் கட்சிகள் சிங்கள் ஆதரவு அரசியல் வாதிகளிடம் பிரபல்யமான ஜனாதிபதிக்கு ஏன் அழுத்தம் கொடுக்கக்கூடாது என நினைக்கிறோம். அது முக்கியமானதென்பதுடன், அதில் நாம் வெற்றிபெற்றால் ஒரு நம்பிக்கையுடன் சிங்களப் பெரும்பான்மையினத்தவருடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்குச் செல்லமுடியும்.

1956ஆம் ஆண்டு முதல் காணப்படாததொரு நிலை தற்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே இது முக்கியமானது. முதற்தடவையாக சிங்களப் பெரும்பான்மையினத்தவர் மற்றும் சிங்கள இனவாதிகள் மத்தியில் பிரபல்யமான தலைவர் ஒருவரால் இவ்வாறான திட்டமொன்று முன்னெடுக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதி இணங்கினால் ஏதாவது ஒன்றுக்கான அழுத்தத்தைக் கொடுக்க முடியும். இவ்வளவு சிறப்பாகச் செயற்பட்டு இவ்வாறானதொரு நிலைக்குக் கொண்டுவருவது ஏனைய சிங்களத் தலைவர்களுக்குக் கடினமானது. இதுவே, கடந்த காலங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்ட தீர்வு நடவடிக்கைகளைவிட இந்த நடவடிக்கையில் இருக்கும் ஒரேயொரு சாதகமான விடயம்.

சர்வகட்சிக் குழுவின் செயற்பாடுகள் குறித்தும் யாதுமக்கள் அறிந்துகொள்ளாத நிலை காணப்படுவதாக பகிரங்கமான கணக்கெடுப்புக்கள் கூறுகின்றன. செயற்பாடுகள் குறித்து மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்குத் திறமையான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கமும், சர்வகட்சிக் குழு உறுப்பினர்களும் முன்வெடுக்கிறார்கள் என நீங்கள் கணுகிறீர்களா?

நீதவொரு நடவடிக்கை தொடர்பாகவும் பொதுமக்கள் அறிந்துகொண்டால் அது பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால், இந்த நடவடிக்கையில் அது ஏதிர்மறையாகவே இருக்கும். மக்கள் அறிந்திருப்பதென்பது பெரும்பான்மையானவர்கள் மத்தியில் அறியப்பட்டிருப்பது. பெரும்பான்மையானவர்கள் மத்தியில் அறியப்பட்டிருப்பது ஏதிர்மறையான விளைவுகளையே தோற்றுவிக்கும். இறுதி அறிக்கையை முன்வைக்கும்போது மக்கள் சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவை மறந்துவிடுவார்கள். அப்போதே எஞ்சிய வெற்றி தங்கியிருக்கும் எனச் சிந்திக்கும் ஒரு பாரே சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் தலைவர். அவரின், இந்தக் கருத்தோடு நானும் ஓரளவுக்கு உடன்படுகிறேன். குறைந்தளவான பக்கத்தோற்றும் கொடுப்பதும், ஊடகங்களுக்கு அப்பால் இருப்பதும் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை விடயத்தில் சிறந்தது என நான் கருதுகிறேன்.

தேவையற்ற ஊடகங்களின் வெளிப்பாடானது பிரிநிதிகள் மத்தியில் அச்சநிலையை ஏற்படுத்தி, ஒரு சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவார் மற்றையவரைத் தோற்கடிக்கும் என்னம் தோன்றிவிடும். அவ்வாறு என்னம் தோன்றினால் அவர்கள் திறந்த மனதுடன், பொறுமையாக மேசையிலிருந்து தமது சமூகம் பற்றிச் சரியாகப் பேசமாட்டார்கள். ஏதிர்மறையான பங்கினை வகிக்கும் ஊடகங்கள் சிநேகபூர்வமான பேச்கக்களை சிக்கலாக்குகின்றன. மக்கள் மத்தியில் ஒரு உணர்ச்சிக் கணிவு குறைவாக இருக்கும் சமயமே அரசியல் தீர்வொன்றை முன்வைப்பதற்குச் சரியான தருணம்.

“

மக்கள் மத்தியில் ஒரு உணர்ச்சிக் கணிவு குறைவாக இருக்கும் சமயமே அரசியல் தீர்வொன்றை முன்வைப்பதற்குச் சரியான தருணம்.

”

பிராந்தியங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்துகொடுக்கும் அரசியல் தீர்வின் ஊடாக சிறுபான்மையினருக்கு நாடு பிரிந்துவிடும் என்ற அச்சம் வயநுபான்மை சமூகத்திடம் காணப்படுகிறது. இதற்கு உங்கள் பதில் என்னவாகவிருக்கும்?

அரசியல்வாதிகளாலேயே இவ்வாறான அச்சநிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. முதலாவதாக, எப்பொழுதும் அதிகாரங்கள் பகிரப்படுவதை விரும்பாதவர்கள்.

தமிழர்களை வெறுக்கிறார்கள் அல்லது

சிங்களவர்களை விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காகவன்றி எவ்வளவு தூரம் அதிகாரங்களை வைத்திருக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் அதிகாரங்களை வைத்திருப்பதற்கு முயற்சிப்பவர்களே இவ்வாறான அச்சத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். அதிகாரம் பகிரப்படுவதை பாரானுமன்றம் விரும்பினாலும், அமைச்சரவை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த விரும்பும். இது மனிதனின் பிரச்சினையென்பதால் அதிகாரங்களைப் பகிரவதற்கான இயல்தகைமை போதுமானதாகவில்லை.

ஜே.வி.பி. மற்றும் ஜாதிக ஹெல் உறுமய உள்ளடங்கலாக அரசியல் ரதியாக வங்குரோத்து நிலையை அடைந்த சிங்களக் குழுக்களுக்கு அதிகாரங்கள் பகிரப்படக்கூடாது. இதைப்பொறுத்தவரையில் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இது மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு ஒரு சவாலாக அமையும்.

(சர்வகட்சிக் குழுவில்) ஒற்றையாட்சி தொடர்பாக எமது அச்சத்தை சட்டர்தியான நோக்கில் நாம் விளக்கினோம். ஒற்றையாட்சி முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டால், ஏதாவது ஒரு விடயத்தில் உயர்நீதிமன்றம் ஏதாவது கூறினால், அதிகாரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் மத்திய அரசாங்கம் வர்த்தமானி அறிவித்தல் மூலமோ அல்லது வேறேதாவது முறைமூலமே நீதிமன்றத்திற்கிருக்கும் அதிகாரத்தை மீஸப்பெற்றுக்கொள்ள முடியும். எனவே, அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கு ஒற்றையாட்சி அவசியமில்லை. அது நாட்டின் பிளவுக்கு ஏதுவாக அமையாது எனக் கூறுகிறோம்.

ஒற்றையாட்சி விடயத்தில் மஹிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையிலான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இனக்கப்பாடோன்றுக்கு வரவேண்டும். இதில் சிறுபான்மைக் கட்சிகள் கவனம் செலுத்தியுள்ளன. “சமஷ்டி” மற்றும் “ஓன்றுபட்ட” என்ற பதங்களைக் கைவிடுவதற்கும் இனக்கம் காணப்பட்டிருப்பதுடன், இதனை ஜக்கி தேசியக் கட்சியும் ஏற்றுள்ளது. ஓன்றுபட்ட என்ற பதமானது சமஷ்டியின் ஒரு வடிவம் என அவர்கள் கூறுகின்றனர். நாங்கள் எந்தப் பதத்தையும் முழுமையாகக் கைவிடவோ

ஷங்கன் டோக்டு

அல்லது பாவிக்காமல் விடுவதற்கோ விரும்பவில்லை. அதிகாரப் பகிரவையே சொல்லவேண்டியுள்ளது. இதற்கு நாம் “ஒரு இலங்கை” என்ற பதத்தை மாற்றாகக் கூறினோம். ஆனால் கடந்த வாரம் நடந்த சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் 88வது சூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட ஜனாதிபதியின் கருத்துக்கமைய “ஒன்றுபட்ட இலங்கை” என்று மாற்றமடைந்துள்ளது. “ஒன்றுபட்ட இலங்கை” என்ற பதத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென நான் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கமைய அந்தப் பதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக ஜனாதிபதி அறிவித்ததுடன், “ஒற்றையாட்சி” என்ப பதத்தைக் கைவிட்டு அறிக்கையை முடிக்குமாறு அறிவித்தார். இதனைச் செய்வதற்கு ஒரு நாள் கூட எடுக்கவில்லை. ஜனாதிபதி இதனை அறிவித்த பின்னரும் “ஒற்றையாட்சி” என்ற தமது நிலைப்பாட்டில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லையென சிறிலங்கா குதந்திரக் கட்சியின் பிரதிநிதிகள் தமது எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டினர்.

ச.பி.டி.பி., தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் உள்ளிட்ட கட்சிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதைக் கூடத் சிங்களத் தேசியத் தலைவர்கள் வழங்க விரும்பவில்லை. அதனாலேயே ஒற்றையாட்சியென்ற பதம் கைவிடப்பட்டது. சமஸ்தி அல்லது ஒற்றையாட்சி என்பன அதில் உள்ளடக்கப்படவேண்டுமென நாம் கோரவில்லை. தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் கருத்துக்களைக் கேட்பதற்குக் கூட அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால்? அவர்களும் இதற்கு இணங்கவைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

முஸ்லிம்களைப் பிரதிநிதித்துவம்படுத்தும் முக்கிய யங்கு சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்க்கு வழங்கப்பட்டுள்ள நிலையில், கிழக்கில் தனியான அலகான்று வழங்கவேண்டுமென எது கோரியிருப்பது ஆயத்தானது தீவிடல்யா?

சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இரண்டக நிலையிலுள்ளது. அஷ்ர.ப் (சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின், முன்னாள் தலைவர்) நிபந்தனையற்ற மாகாணசபைகளின் இணைப்புக்கு எதிராவர், ஆனால், பிரிக்குமாறு அவர் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை ஏனென்றால் இணைப்பை மனதளவில் ஏற்றுக்கொண்டவர். அவர் தமிழ் அரசியலுடன் இணைந்தவர், அதனைக் குழப்புபவராக இருக்கவில்லை. அதிகாரப்பகிர்வை உறுதிப்படுத்தப்படுவதற்காக கடுமையாகப் பாடுபட்டவர். இணைப்பொன்றுக்கு தமிழ் அரசியல் அமைப்புக்கள் கோரிக்கை விடுக்கும் என நாம் நம்புகிறோம். மாகாணசபைகள் இணைப்பென்பது 13வது திருத்தச்சட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்கிறது இந்தியா. ச.பி.டி.பி.யும் இதற்கு ஆதரவு வழங்குகிறது. முஸ்லிம்களுக்கெனத் தனியான இடமொன்று ஒதுக்கப்படுவேண்டும் என்பதே எது கோரிக்கை.

மாகாணசபைகள் இணைப்பென்பது 13வது திருத்தச்சட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்கிறது இந்தியா. ச.பி.டி.பி.யும் இதற்கு ஆதரவு வழங்குகிறது.

தமிழில்: மகேஸ்வரன் பிரசாத்

“சமஷ்டி” மற்றும் “ஒன்றுபட்ட” என்ற பதங்களைக் கைவிடுவதற்கும் இணக்கம் காணப்பட்டிருப்பதுடன், இதனை ஜக்கிய தேசியக் கட்சியும் ஏற்றுள்ளது. “ஒன்றுபட்ட” என்ற பதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக ஜனாதிபதி அறிவித்ததுடன், “ஒற்றையாட்சி” என்ற பதத்தைக் கைவிட்டு அறிக்கையை முடிக்குமாறு அறிவித்தார்.

அதிகாரத்தை மத்தியமயப்படுத்தல்

“

இலங்கையின்
அரசியல் கலாசாரத்தில்
அதிகாரத்தை
மத்தியமயப்படுத்தும்
நிலையே
காணப்பட்டதென்பதை
சுதந்திரத்தின் பின்னான
அரசியலமைப்புக்களை
ஆய்வு செய்வதன் மூலம்
புரிந்துகொள்ளலாம்.

”

அசாங்க வெலிகலை

இங்பிரச்சினைக்குத் தீர்வொன்றைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் எதிர்பார்ப்பில் மாகாணசபை முறையொன்றை அறிமுகப்படுத்தியபோதும் அந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேற்றவில்லை என்பது மிகத் தெளிவான விடயமாகும். எப்படியிருந்தும், மாகாணசபை முறை, முறையான பேச்சுவார்த்தை நடத்தி இணக்கப்பாட்டுடனான அரசியல்

குழநிலையில் உருவானதல்ல. இந்தியத் தலையிடு மூலம் நிலை நிறுத்தப்பட்டதொன்றே ஸ்பதும் அனைவரும் அறிந்த விடயமாகும். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தெற்கு அரசியல் நிலையை விஷேடமாக கவனிக்கவேண்டும். அப்போது சிங்கள மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, மக்கள் விடுதலை முன்னணி போன்ற பல கட்சிகள் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தை ஒரேயடியாக நிராகரித்ததுடன் அதை எதிர்த்து நாடு முழுவதும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டன.

ஸங்காள தோக்டு

அரசியல் கட்சிகள் மட்டுமன்றி இலங்கையின் அரசியல் கலாசாரத்தில் அதிகாரத்தை மத்தியமயப்படுத்தும் நிலையே காணப்பட்டதென்பதை சுதந்திரத்தின் பின்னான அரசியலமைப்புக்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் புரிந்துகொள்ளலாம்.

அரசியல் கலாசாரத்தில் மற்றும் அரசியலமைப்புடன் கூடிய தீர்க்கமான மாற்றம் செய்யப்படவேண்டிய பல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டபோதும் அவை துறதிவிடவசமாக தவிர்க்கப்பட்டதால் உண்மையிலேயே கட்டியேழு பப்பட்டவேண்டியிருந்த பல தரப்பு மட்டத்திலான நிர்வாக முறையை உருவாக்கவேண்டிய எதிர்பார்ப்புகள் சீரழிந்துபோயின. சரித்திரத்தை பின்னோக்கிப் பார்த்தால், வடக்கு கிழக்கில் புலிகள் அமைப்பு செயற்பாட்டிலிருந்து ஒரு சில காலம் தவிர்த்து, அதிகாரத்தை பரவலாக்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட முறைகூட வடக்கு கிழக்கில் நடைமுறைப்படுத்தப்படாத பின்னணியில் தமிழ் சமூகத்தின் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றக்கூடிய இயந்திரமொன்று இருக்கவில்லை. கிழக்கு மாகாணசபைத் தேர்தல் மூலம் அங்கு முறையான மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றி சிறந்த பிரவேசமாகும். இருந்தும், அது பற்றி முழுமையான முடிவுக்கு வருவது குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

தமிழ் மக்களுக்கு குறைந்த பட்சம் தம்மை பிரதிநிதித்து வப்படுத்துவதற்காக தமிழ் தலைவர்கள் இருப்பது நல்ல விடயமாகும். இருந்தும், கிழக்கு மாகாணசபையின் புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் தெரியவரும் உண்மைகள் சிறப்பானதல்ல என்பதைக் கூறியாகவேண்டும். கிழக்கு

மாகாணசபையின் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினரொருவரின் தகவலின்படி மாகாணசபைக்கு மத்திய அரசு வழங்கவேண்டிய வருடாந்த நிதி 836 மில்லியனாகும். இருந்தும் இதுவரை 200 மில்லியன் ரூபா மாத்திரமே வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்குவதில் கூட சிக்கலான நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற விடயங்கள் முறையான முகாமைத்துவத்தை மேற்கொள்ளவேண்டியது அரசின் பொறுப்பென்பதைக் காட்டிநிற்கிறது.

அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் வழிமுறைக்கு தமிழ் இனம் காட்டும் பிரதிபலிப்புகள் குறித்து ஆவேசப்படுவதைவிட, மிகுந்த அனுதாபத்துடன் செயற்படும் தேவை பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களிடம் இருக்கவேண்டுமென்பது சமீபகால சம்பவங்களிலிருந்து புரிந்துகொள்ளவேண்டிய விடயமாகும். தமிழ் இனத்துவம் தொடர்பாக பலவேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ள குழுவினராக இருக்கட்டும், அயல் நாடான இந்தியாவாகவிருக்கட்டும் அல்லது சர்வதேச சமூகத்தின் ஏனைய இராச்சியங்களாகவிருக்கட்டும் “தனி ஈழ இராச்சியம்” தொடர்பான எதிர்பார்ப்பில் நடவடிக்கை மேற்கொள்வதாக தான் நினைக்கவில்லை.

மீழ்கப்போவது என்ன?

தமது இனத்துவம், கலாசாரம் மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான தனித்துவத்துடன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் நியாயமான எதிர்பார்ப்பு தமிழ் மக்களுக்கு இருக்கவேண்டுமென்பதுடன், ஜனநாயக சமூக குழ்நிலைக்குள் அரசியல்பூர்வ அரசியலமைப்பின் மனித உரிமைகளை பாதுகாத்துக்கொண்டு நடவடிக்கை மேற்கொள்வது போன்ற உரிமைகள் அவர்களால் எதிர்பார்க்கப்படுவது ஒருபோதும்

“
1978ல்
அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட
அரசியலமைப்பின்
மூலம் துண்டாடப்படாத
நாட்டுக்குள் அதிகாரத்தைப்
பகிர்ந்தளிப்பது முடியாத
விடயமாகும்.
”

அந்தியாகாது. அதேபோல், இதில் தலையிட்டு செயற்படுவதன் மூலம் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் விஷேஷமாக எதையும் இழக்கப்போவதில்லை. இந்தப் பிரச்சினை குறித்து சிந்தித்துச் செயற்படுவது உடனடித் தேவையாகும். அத்துடன், 13வது அரசியலமைப்புத் தொடர்பாக இதுபோன்ற முறையான கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற்றதா என்பது விவாதத்துக்குரியது. பெருமளவு மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பில் 13வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உருவாக்கப்பட்டமேயே இதற்கு காரணம். இதில் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பல இருக்கின்றன. 1978ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பின் மூலம் துண்டாடப்படாத நாட்டுக்குள் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பது முடியாத விடயமாகும்.

அரசியலமைப்பை
மாற்றியமைப்பதே இதை
தீப்பதற்கான ஒரே
வழியாகும். வடக்கு மற்றும் கிழக்கு ஆகிய இரண்டு மாகாணங்களுக்கு மட்டுமன்றி முழு விவகைக்கும் ஏற்றவகையில் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் கட்டமைப்பைக்கொண்ட அரசியலமைப்பு மாற்றமொன்று இம்பெறவேண்டும். இதுபோன்ற முயற்சியில் பிரிந்து செயலாற்றும் அளிலாடுவிடுன்னள் மக்கள் பிரிவை ஜக்கியப்படுத்தும் திவத்துவ அடிப்படைக்கு பிரவேசிக்கும் அரசியலமைப்பு ரத்தியான முயற்சியே தீர்க்கமான முடிவாக இருக்க வேண்டும். இதன்படி 13வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் தொடர்பாக இதுவரையில் முறையாக கலந்துரையாடப்படாத முக்கிய விடயம் வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்களுக்குள் சுயநிர்ணய உரிமையை பாதுகாக்கக்கூடிய முறையான அரசியலமைப்பு வழிமுறை அதில் அடங்காததுதான்.

தற்போது நடைபெறும் யுத்தத்தின் முடிவில் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் தலைமைத்துவம் எவ்வாறான அரசியல் புனரமைப்பை நோக்கிச்செல்லுமென்பது உறுதியில்லாத விடயமாகவே இருக்கின்றது. விஷேஷமாக கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் வலய சுயநிர்ணயம் தொடர்பாக உறுதியாகவிருப்பது அவரது நடவடிக்கைகள் மூலம் தெரியவருகின்றது. அத்துடன் அதற்கு இணையாக கிழக்கின் தமிழ் தலைமைத்துவம் தொடர்பாக பிரச்சினை எழுந்துள்ளது.

அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் நடவடிக்கை தொடர்பான கலந்துரையாடல் பயனுள்ளதாக அமைவதற்கு அது தொடர்பாக ஆர்வமுள்ள சிவில் சமூகத்தினரின் பங்களிப்பும் அவசியம். இதில் காணக்கூடிய நிலை என்னவென்றால் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவது தொடர்பாக போதுமான அரசியல் ஆர்வத்தை எந்தவொரு அரசாங்கமும் காட்டாத நிலையில், சிவில் சமூகமும் போதுமான பங்களிப்பை வழங்கவில்லை. இருந்தும், பல்வேறு சிவில் சமூக அமைப்புகள் மற்றும் குழுக்கள் சாதகமான பங்களிப்பை வழங்கிய சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தபோதும், அவை தொடர்பாக கருத்துள்ள கலந்துரையாடல்களில் பிரவேசிக்கும் தேவை கூட பல அரசாங்கங்களுக்கு இருக்கவில்லை. இங்கு அரசியல் தேவையென்பது மிக முக்கியமாகவிருப்பதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அது அரசியலமைப்பு ரத்தியாக அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளிக்க சம்பந்தப்பட்ட சர்த்துகள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கங்களால் மாகாணசபைக்கு நிதியை பெற்றுக்கொடுக்காத வரை மாகாணசபை முறை அர்த்தமுள்ளதாகமாட்டாது.

எதிருக்கக்கூடிய ஏதாவதொரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வழிமுறையில் (equalization system) மாகாணசபைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கப்படவேண்டியிருப்பி னும், அது இதுவரை முறையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இந்த நிலை மாகாணசபைகளின் இயக்கத்துக்கு நேரடியாக பாதிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அதற்கு மக்கள் தலையீடோ அல்லது எளிப்பார்ப்போ கிளம்பாததற்கு அரசை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல்க் கட்சிகள் மாகாணசபைகளை நிர்வகித்ததும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும். நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவியின் அளவற்ற அதிகாரம் பிரதேசத் தலைமைக்கு கிடைக்காமை இதற்கு மேலுமொரு காரணம். மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எதிர்த்தரப்பிலுள்ள அரசியல் கட்சியோன்று மாகாணசபை அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இதுபோன்றவற்றை எளிப்பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தாலும், ஒரே கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்தையும் கொண்டிருக்கும்போது மத்திய அரசின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக சர்ச்சைகள் எழுப்பிய சந்தர்ப்பங்களும் மிகக்குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. வடமேல் மாகாணசபையின் முதலமைச்சராகவிருந்த காமினி ஜயவிக்ரம பெரோா கெளரவத்துடன் கூடிய தலைமைத்துவத்துடன் செயற்பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டவேண்டும்,

மாகாணசபை முறையை பிழையற்ற வகையில் செயற்படுத்த அரசியல் கட்சிகளுக்குள் தேசிய மற்றும் பிரதேச மட்டத்தில் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் நடைமுறையின் பின்னணியிலுள்ள சாதகமான விடயமென்னவென்றால், தேசிய

சுலாங்கள் தோக்கு

மட்டத்தில் செயற்படும் அரசியல் கட்சிகள் பிரதேச மட்டத்திலும் பலம் பொருந்தியதாகவிருப்பது மற்றொரு சாதகமான விடயமாகும். இருந்தும், இலங்கையில் இதுபோன்ற நிலை காணப்படாதது ஓரளவு அரசியல் ரத்தியான பின்னடைவு எனக் குறிப்பிட்டால் அது பிழையல்ல. மக்கள் விடுதலை முன்னணி கூட மிகுந்த சக்திமிக்க பிரதேச அடித்தளத்தை கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்திலும்கூட, முறையாக பிரதேச தனித்துவம் தொடர்பாக பின்னின்று செயல்படாதது ஆச்சரியமாகவுள்ளது. மாகாணசபைத் தேர்தல்களில் பிரதான அரசியல்க் கட்சிகள் தமது முதலமைச்சராக மாகாணத்துக்கு வெளியேயுள்ள நபர்களை போட்டியிடவைப்பது முறையற்ற செயலாகுமென்பதே பரவலான கருத்தாகும்.

இதுபோன்ற சகல விடயங்களுக்கு மத்தியிலும், கடுமையாகச் சிந்திக்கவேண்டிய விடயமென்னவென்றால் சர்வகட்சி மாநாட்டின் போக்கு எவ்வாறு இருக்குமென்பதுதான். இவ்வருட ஆரம்பத்தில் அவசர அவசரமாக முன்வைக்கப்பட்ட சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் இடைக்கால ஆலோசனைகள் மூலம் செய்யப்பட்ட பரிந்துரையான 13வது திருத்தச் சட்டத்தை முழுமையாக கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்பதைக் கூட அப்படியே நடைமுறைப்படுத்தாத நிலையே ஒரு புறம் காணப்படுகிறது. இதில் கலந்துகொள்ளும் அரசியல் கட்சிகள் தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டு இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொள்வது இதுபோன்ற மாநாட்டின் எதிர்பார்ப்பாகவிருந்தபோதும் முன்னர்

இருந்ததைவிட பிரச்சினைகள் உருவானது இதுவரை நடைபெற்ற சர்வகட்சி மாநாடுகளில் காணப்பட்ட நிலையாகும். சகல மக்களும் ஒன்றுகூடி இந்ததுவ அடிப்படையின் மூலம் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் இலங்கையை உருவாக்கவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு சர்வகட்சி குழுவுக்குள்ளது. இருந்தும், அதற்கான அரசியல் உறுதி தமக்குள்ளதென சர்வகட்சி பிரதிநிதிகளின் குழு உறுப்பினர்கள் பலர் இதுவரை தமது செயற்பாட்டின் மூலம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

மாற்று கொள்கைகளுக்கான நிலையத்தின் சிறேஷ்ட ஆய்வாளர் அசங்க வெலிகலவுடன் நடத்திய நேர்காணலிருந்து மஞ்சள் கஜநாயக்க எழுதியது)

தமிழில்: எஸ்.கணேஷன்

13ற்கும் அப்பால்... சாத்தியமாகுமா?

இலங்கை அரசாங்கப் படைகளுக்கும், வெடிலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான மோதல்கள் நிறுத்தப்பட்டு இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்று முன்வைக்கப்பட வேண்டுமென ஏவுதேச நாடுகள் அழுத்தம் கொடுத்து வருகின்றன. இதைக் கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள இலங்கை அரசாங்கம், 22 வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்திய-இலங்கை டட்டங்படிக்கை மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட 13வது திருத்தச்சட்டத்துக்கு அமைவாக மாகாணசபைகள் மூலமான தீர்வொன்றை

ஏற்படுத்தப்போவதாகக் கூறி வருகிறது. எனினும், இந்த ஒப்பந்தத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவரான இந்தியா இப்போது 13வது திருத்தச்சட்டத்துக்கும் அப்பால் சென்று தீர்வொன்று வழங்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தியுள்ளது.

மாகாணசபைகளுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தனிக்கும் நோக்கில் இச்சட்டம் உருவாக்கப்பட்டாலும், தூதிவிட்டவசமாக மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் மத்தியிலேயே அதிகாரங்களைக் குவித்து வைத்திருந்தன. சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான

பொலிஸ் அதிகாரம் மற்றும் காணிகளை மக்களுக்கிடையில் வழங்கும் அதிகாரங்கள் இன்னும் மாகாணசபைகளுக்குப் பகிர்ந்தனிக் கப்படவில்லை.

சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தவிர்ப்பதற்கு காணி அதிகாரம் பகிர்ந்தனிக்கப்பட வேண்டுமென வடக்கு, கிழக்குத் தமிழர்கள் விரும்புகின்றனர். ஆனாலும், மாகாணசபைக்கு நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் சிங்களவர் ஒருவரே ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டு, அவரின் கீழேயே முதலமைச்சர் செயற்பட வேண்டிய நிலை காணப்படுகிறது. அவ்வாறாயின், முதலமைச்சர் மற்றும் மாகாணசபை

அமைச்சர்களின் பணிதான் என்ன? மாகாணசபைகளைக் கலைக்கும் அதிகாரமும் ஐனாதிபதிக்கு இருக்கும் நிலையில், மக்கள் குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் மாகாணசபை முறையில் அதிகளவு நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை.

மகேஸ்வரன் பிரசாத் லங்காஷவோச் இணைய ஊடகம்

வன்னி மக்களின் நிலை: ‘சட்டமிலிருந்து அபேபுக்கு?’

நடா இன்று தீர்க்கமாக கூக்கள் பிரதிநிதிகள் என்ற ரதியில் எப்போதும் நாம் மக்கள் மீதே கவனமாக இருக்கின்றோம் என்பதை உறுதியாகத் தெரிவித்து கொள்கின்றேன்.

பிரபாகரன் மைக்கு அவ்வளவு முக்கியமான நபரல்ல. எம்மை பாரானுமன்றத்துக்கு தெரிவிசெய்தது தமிழ் மக்கள், அவர்களது நலனுக்காக நாம் எப்போதும் முன்னிற்போம். விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு இராணுவ ரதியில்

பாரானுமன்ற உறுப்பினர் ஜிரா. சம்பந்தன்

தேல்வியடைந்தது ஏன் என்பது தொடர்பாக பல கருத்துக்கள் நிலவினாலும் அவர்கள் மைக்கு முக்கியமானவர்கள் அல்ல. ஆனாலும் அரசு முன்வைத்துள்ள கருத்தை தமிழ்க் கேளியக் கூட்டமைப்பு அடியோடு மறுக்கின்றது. புலிகள் அமைப்பை முழுமையாக ஒழித்த பின்னரே அரசியல் தீர்வை முன்வைக்கப்போவதாக அரசு தெரிவிக்கின்றது. ஆனால், தற்போதைய அரசு ஒருபோதும் அரசியல் தீர்வு தொடர்பாக நியாயமாக நடந்துகொள்ளவில்லையென்பதே எமது கருத்து.

“
தற்போதைய அரசு ஒருபோதும் அரசியல் தீர்வு தொடர்பாக நியாயமாக நடந்துகொள்ள வில்லையென்பதே எமது கருத்து.”

சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவுக்கு புத்திஜீவிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட ஆலோசனைகள் அரசால் குப்பைக்கூடைக்குள் வீசப்பட்டதை இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகக் கூறலாம். புத்திஜீவிகள் குழுத் தலைவரின் சிபாரிசுகளைக்கூட ஜனாதிபதியின் அமுத்தங்களின் பேரிலே சர்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் தலைவர் முன்வைத்தது அனைவரும் அறிந்ததே. இவ்வாறான நிலையில் விடுதலைப்

ஸாம்பான் தோக்டு

புலிகள் வெற்றியடைவதோ தோல்வியறுவதோ எமக்கு முக்கியமல்ல. அத்துடன், அவர்களுக்கும், எமக்கும் இடையில் எதுவித தொடர்பும் இல்லை. விடுதலைப் புலிகளுக்கு யுத்தத்தின் தேவை இருக்கவில்லையென்பதே எனது தனிப்பட்ட கருத்தாகும். யுத்தத்தில் ஈடுபட்டது அரசுதான். அதேபோல் புலிகளை வலிந்த யுத்தத்துக்கு மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் தலைமையிலான அரசாங்கமே இழுத்தது.

விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு தமிழ் மக்களின் நலனுக்காக மேற்படி நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள அர்ப்பணிப்புடன் இருந்ததை இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும். தமிழ் மக்களுக்குச் சிறந்த பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக்கொடுப்பதே எம் அனைவருதும் அபிலாதையாகும். அரசியல் கட்சியொன்றின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பதாலேயே அதனை நாம் தீவிரமாக மேற்கொண்டு வருகின்றோம். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு எம்மைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அமைத்ததுடன் அங்கு பிரபாகரனைச் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய சம்பவம் தவிர வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவரைச் சந்திக்கவில்லை என்பதை நான் இங்கு நினைவுபடுத்த வேண்டும். திதில் ஒரு விஷேட விடயம் குறித்து அனைவரும் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

அப்படியானால், ஜனநாயக அரசு என்றவகையில் இந்நாட்டின் அரசியல் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டியதுடன், தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு எப்போதுமே ஜனநாயக சூழ்நிலைக்குள் தமிழ் மக்களின் நலனுக்காக நடவடிக்கை மேற்கொண்டுவருகிறது. இதன்படி பிரபாகரன் தொடர்பாக எம்மிடம்

கேட்பது புத்திசாலித்தனமாகாது என்பதே எமது கருத்து.

சர்வகட்சி மாநாடு மற்றும் 13வது அரசியலமைப்பு திருத்தம்

சர்வகட்சி மாநாட்டில் கலந்துகொள்வதற்காக இதுவரை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு அழைப்புக் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் ஜனாதிபதி சிங்களத் தரப்பை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துப் பர்களிடம் ஒரு இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொண்ட பின்னரே எமக்கு அழைப்பு விடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளார் என்று கூறுப்படுகிறது. இந்த நிலையை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டும். தெளிவாகச் சொல்லப்போனால், சர்வகட்சிக் குழு இப்போது மரணித்துவிட்டது. இதுபோன்ற உயிரற்ற விடயத்தில் பயனுள்ள ஏதாவது நடக்குமென நாம் நம்பவில்லை. இந்த உயிரற்ற விடயத்துக்கு உயிர் கொடுக்கவோ அல்லது அரசின் பலவீனங்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கும் நோக்கத்துக்காகவோ சர்வகட்சி மாநாட்டில் நாம் கலந்துகொள்ளப்போவதில்லை. மிகத் தெளிவாகக் கூறுவதானால் சர்வகட்சி மாநாட்டை அரசாங்கமே செயலிழக்கச் செய்தது.

இந்த நிலையில், நாம் அதில் கலந்துகொண்டு எமது கொரவத்தை இழக்க எமக்கு எதுவித தேவையும் இல்லையென்பதை உறுதியாகக் கூறிக்கொள்கிறோம். 13வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்பதை நாம் தொடர்ந்து கூறிவந்துள்ளோம். இந்தத் திருத்தம் உருவாவதற்கு முன்னரே இது தொடர்பான எமது நிலைப்பாட்டை அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியிடம் தெரிவித்திருந்தோம். இன்று உலகிலுள்ள பல்வேறு

அரசியல் முறை தொடர்பாக ஆராயுமிடத்து இந்த திருத்தம் பயனற்றுதென்பதை தெளிவாகத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

உதாரணத்துக்கு, கண்டா பல்வேறு மொழிகள், பல்வேறு கலாசாரங்கள், பல்வேறு இனங்கள் வாழும் நாடாகவிருந்தபோதும், அங்கு சகல மக்கள் பிரிவும் தமது தனித்துவம் மற்றும் அரசியல் அபிலாதைகளை ஏற்றுக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்பை கட்டிக்காட்டமுடியும்.

இதுபோன்ற அரசியலமைப்பு முறைகள் உலகம் முழுவதும் நடைமுறையிலுள்ளதை காணக்கூடியதாக இருக்கும்போது இவையனைத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு எவருக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத அடிப்படையின் கீழ் வழங்கப்படும் ஏதாவதொன்றை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நாம் அறிவிலிகள் அல்ல என்பதையும் தெரிவிக்கவேண்டும். அரசியலத் தீர்வுக்காக நம்பக்கூடியவாறு நடக்காமல் தமிழ் மக்களுக்கு மிகச் சிறியளவு சலுகைகளை வழங்கி நாங்கள் பிரச்சினையைத் தீர்ப்போம் என அரசு குரலெழுப்ப என்னக்கூடாது.

தெளிவாகச்

சொல்லப்போனால்,

சர்வகட்சிக் குழு இப்போது மரணித்துவிட்டது.

இதுபோன்ற உயிரற்ற விடயத்தில் பயனுள்ள ஏதாவது நடக்குமென நாம் நம்பவில்லை.

**பெம்பெயர்ந்துவள்ள
தமிழ்ச்சசமுகம்**

எம்மைப் பாரானுமன்றத்துக்கு
தெரிவு செய்து அனுப்பிவைத்த
தமிழ் மக்களை நாம் பிரதிநிதித்து
வப்படுத்துவோம் என்பதே
எமது நிலைப்பாடாகும். மூன்று
இலட்சத்துக்கும் அதிகமான
தமிழ் மக்கள் மோதலில்
சிக்கிக்கொண்டு அங்கு
அவர்கள் சொல்லொண்ணாத்
துன்பாங்களையும்
பிரச்சினைகளையும்
அனுபவித்துவருவதை நாம்
இங்கு மறந்துவிடக்கூடாது. இந்த
மக்கள் பாரிய சிரமங்களுக்கு
மத்தியில் வாழுகின்றபோதிலும்
ஒர் அரசசார்பற்ற நிறுவனமோ
அல்லது சுயாதீன கண்காணிப்பில்
டுபடச் சந்தர்ப்பமில்லாத நிலை
காணப்படுவதால், இல்லாறு
சிரமத்துள்ளாகியிருப்போர்
தொடர்பாக விவரங்களை
அறிந்துகொள்ளமுடியாமலிருப்பது
குறித்து சகலரும்
கவனத்திற்கொள்ளவேண்டும்.
இது தொடர்பான உண்மைகளை
மக்களுக்கு தெரிவிக்கவேண்டியது
அரசின் பொறுப்பாகும்.

இதுபோன்ற சூழ்நிலை
தொடர்பாக வெளிநாடுகள்
தெரிவிக்கும் கருத்துக்களையும்
கவனத்திற்கொள்வது
முக்கியமாகும் என என்னுகிறேன்.

ஜக்கிய நாடுகள் சபை மற்றும்
இந்தியா உட்பட பல நாடுகள்
இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்குத்
தேவையான நிவாரணங்களை
வழங்கும்படி கோரியிருந்தன.
அத்துடன் தமிழக மக்கள்
தாம் சேகரித்த நிவாரணப்
பொருள்களை இந்நாட்டுக்கு
அனுப்பிவைத்தனர். சர்வதேச
சமூகத்துக்குள்ள அனுதாபம்
தற்போது அரசுக்கு போதுமானவு
வெளிப்படவில்லை என்பதை
தெரிவித்தேயாகவேண்டும்.
தமிழ் மக்களை விடுவிக்க தாம்
நடவடிக்கை மேற்கொள்வதாக
அரசு தெரிவிக்கிறது. இதுவொரு
நாடகமாகும். அரசின்
கூற்றுப்படி தமிழ் மக்களை
மீட்போம் என்பது அவர்களைக்
கொன்றுகுவிப்பது, காயமுறச்
செய்வது, இடம்பெயரச்செய்வது
மற்றும் அவர்களது
சொத்துக்களை அழிப்பதுமே தவிர
வேறொன்றுமில்லை.

வன்னிப் பிரதேசத்தில்
சிக்குண்டிருக்கும்
மக்களுக்கு ஏதாவதொரு
விஷேட நடவடிக்கையை
மேற்கொள்ளவேண்டிய
தருணத்தில் நாம்
இருக்கின்றோம்.

ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர்
சமீபத்தில் இந்தியாவுக்கு
விஜயம்செய்தபோது
யுத்த நடவடிக்கைகளில்
பொதுமக்கள் பாதிப்புறாத
வகையில் நடவடிக்கை
மேற்கொள்ளப்படுவதாகத்
தெரிவித்துள்ளார். இருந்தும்,
அவர் மீண்டும் நாட்டுக்குத்
திரும்பியவுடன் பாரியாவில்
விமானம் மற்றும் பீரங்கித்
தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன. இது
யுத்தம் மட்டுமல்ல ஒரு இனத்தை
அழிக்கும் நடவடிக்கையென்பது
தெளிவாகின்றது. வன்னிப்

சுலாங்கள் தோக்டு

பிரதேசத்தில் சிக்குண்டிருக்கும்
மக்களுக்கு ஏதாவதொரு
விஷேட நடவடிக்கையை
மேற்கொள்ளவேண்டிய
தருணத்தில் நாம் இருக்கின்றோம்.
இதன் காரணமாக சம்பந்தப்பட்ட
பிரதேசங்களின் நிலையை
ஆராய்வதற்காக சுயாதீனைக்
குழுவொன்றை வண்ணிக்கு
அனுப்பிவைவக்கவேண்டுமென்பதே
எமது கருத்தாகும். இக்குழுவில்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும்
உள்ளடக்கப்படவேண்டும்.
அத்துடன் கிழக்கு
மாகாணத்தில் தற்போதுள்ள
நிலையை ஆராய்வதற்கு
இந்தியாவிலிருந்து குழுவொன்றை
அழைக்கவேண்டுமென நாம்
யோசனை தெரிவிக்கின்றோம்.

ஜனாதிபதி இந்தியாவுடன்
நெருங்கிய தொடர்புகளை
வைத்திருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில்
கிழக்கு மாகாண நிலையை
ஆராய இந்தியாவுக்கு
அழைப்பு விடுக்காதது குறித்து
நாம் ஆச்சரியப்படுகின்றோம்.
என்பதையும் குறிப்பிடவேண்டும்.
உயர் பாதுகாப்புப் பிரதேசமான
சம்பூர், நவரத்னபுரம் ஆகிய
பிரதேச மக்கள் மீண்டும்
தமது சொந்த இடங்களில்
மீள்குடியமர்த்துவது
தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது யுத்தம்
காரணமாகவல்ல தமிழ் மக்கள்
மீண்டும் குடியமர்வதைத்
தடுக்கும் சதியா என்ற சந்தேகம்
எழுகின்றது.

இதுபோன்ற தீர்க்கமானதொரு
நிலையில் தமிழ் மக்களின் இருப்பு
கேள்விக்குறியாகியுள்ளதென்பது
இரகசியமல்ல. அரசு படையினர்
இலக்கின்றி நடத்தும் தாக்குதல்
காரணமாக சாதாரண மக்கள்
பாதிக்கப்படுவதுபோல் அரசு
கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வந்துள்ள
மக்களும் முறையான பாதுகாப்பு
இன்றியும் வாழ்வாதாரம்
இல்லாத நிலையிலுமே
இருக்கின்றனர். இந்த
நிலையின் கீழ் “சட்டியிலிருந்து

அடுப்பில் விழுவதற்கு
விரும்பாத தமிழ் மக்கள் அரசு
கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வருவது
குறைந்துள்ளதுடன், தாம் பிறந்து
வளர்ந்த கிராமங்களை விட்டு
வெளியேறுவதும் இலகுவானதல்ல.

சமாதானத்துடனும்
கௌரவத்துடனும் வாழக்கூடிய
குழலை தமிழ் மக்களுக்கு
உருவாக்கிக் கொடுப்போம்
என அரசு அறிவிக்காதது
கவலையளிப்பதாகவுள்ளது.
இந்த மக்களுக்கு அடிப்படை
வசதிகளைக் கூட செய்து
கொடுக்காமல் மரங்களுக்கு
அடியில் வாழும் நிலைக்கு
தள்ளப்பட்டது கொடுமையானது.
அமெரிக்காவின் புதிய
ஜனாதிபதி பராக் ஓபாமா
தெரிவித்து கருத்தொன்றை இங்கு
ஞாபகப்படுத்தவேண்டும். சமூகம்
நாடு கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள
மூலகங்களை இனங்கண்டு
கொள்ளவேண்டும். பாராட்ட
வேண்டும் என அவர்
தெரிவித்துள்ளார். இருந்தும்,
இதுபோன்ற எண்ணங்களுடன்
எமது நாட்டின் வண்ணி மக்கள்
குறித்து எண்ணுகின்றோமோ
என்பது தொடர்பாக சிந்தித்துப்
பார்க்கவேண்டும். அங்கு
எத்தனை குழந்தைகள்
கொல்லப்பட்டுள்ளர்கள் என்பதை
எத்தனை பேர் கவனிக்கின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் முகம்கொடுக்கும்
பிரச்சினைகள் குறித்து
போதுமான கலந்துரையாடல்கள்
இடம்பெறாததைப் போலவே
அரசு ஊடகங்கள் எல்லா
சந்தர்ப்பங்களிலும் பக்கச்சார்பாக
நடந்துகொள்வதாலும் தமிழ்
மக்களின் பிரச்சினைகள் முறையாக
வெளிப்படுத்தாத நிலையே
இன்று காணப்படுகின்றது.
இதன்படி தமிழ் மக்களுக்கு தமது
எதிர்பார்ப்புக்களை எப்போது
நிறைவேற்றிக் கொள்ளமுடியுமெ
ன்பது கேள்விக்குறியாகவுள்ளது.
அத்துடன், அரசுக்கும் இந்தப்

பிரச்சினையை முடிவுக்கு
கொண்டுவரும் தீர்க்கமான
எண்ணாமிருப்பதாகத்
தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தும்
தமிழ் மக்கள் முகம்கொடுக்கும்
பிரச்சினைகளுக்கு பிரிப்பாத
நாட்டுக்குள் சுயாட்சி(சுயாட்சி
நிர்வாகம்) வழங்கப்படுவதே
தீர்வாக அமையும். அது உலகம்
முழுவதுமுள்ள பல நாடுகளில்
நடைமுறையிலுள்ளதுடன் அரசின்
தலையிடு இல்லாமல் நியாயமான
அதிகாரப் பரவாக்கலுடன்
சுடிய சுய நிர்வாகத்தை
பெற்றுக்கொள்வதே எமது
ஒருமித்த எதிர்பார்ப்பாகும்.
இதன் கருத்து என்னவென்றால்,
நாம் வசிக்கும் பிரதேசங்களின்
நிர்வாகத்தை நாமே
மேற்கொள்வதும், தென்பகுதி
நிர்வாகத்தை தென்பகுதி
மக்களே மேற்கொள்வதுமாகும்.
இதுபோன்ற அரசியல்
தீர்வுக்காக பெறும்பான்மையான
சிங்கள மக்கள் எதிர்ப்பு
தெரிவிக்கமாட்டார்களென்பது
எமது நம்பிக்கையாகும். காரணம்
என்னவென்றால் சிங்கள மக்களும்
நாட்டைத் துண்டாடுவதற்கு எதிர்ப்பு
தெரிவிப்பதுதான். ●

(பத்திரிகை நேர்காணல்களிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது)

“
சமாதானத்துடனும்
கௌரவத்துடனும்
வாழக்கூடிய குழலை
தமிழ் மக்களுக்கு
உருவாக்கிக் கொடுப்போம்
என அரசு அறிவிக்காதது
கவலையளிப்பதாகவுள்ளது.

”

கால ஒட்டத்தில் மாகாணசபைகளும் அதிகாரப் பரவலாக்க முயற்சிகளும்

27 ஜூலை 1987	இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவுக்குமிடையில் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தியப்பட்டு
30 ஆகஸ்ட் 1987	இந்திய அமைதி காக்கும் படை வருகை, மக்கள் விடுதலை முன்னணியிலிருப்பு மற்றும் அக்கட்சியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி ஆரம்பமானது.
14 நவம்பர் 1987	13ஆவது அரசியலமைப்பு சட்டத்திருத்தம் தொடர்பான பாரானூரம்ற விவாதம்
28 ஏப்ரல் 1988	முதலாவது மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது. (சப்பிரகமுவ, மத்திய மற்றும் ஊவா ஆகிய மாகாணசபைகள்)
28 ஏப்ரல் 1988	முதலாவது வட மேல் மாகாணசபைத் தேர்தல்
28 ஏப்ரல் 1988	முதலாவது ஊவா மாகாணசபைத் தேர்தல்
28 ஏப்ரல் 1988	முதலாவது சப்பிரகமுவ மாகாணசபைத் தேர்தல்
02 ஜூன் 1988	முதலாவது மேல் மாகாணசபைத் தேர்தல்
02 ஜூன் 1988	மத்திய மாகாணசபை முதலாவது தேர்தல்
09 ஜூன் 1988	தென் மாகாணசபை முதலாவது தேர்தல்
17 டிசம்பர் 1988	13ஆவது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. (மௌழியியன் இணைந்த 13ஆவது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திருத்த செயற்பாடு இதன் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது)
19 நவம்பர் 1988	வா.க்ரு. கிழக்கு மாகாணசபை முதலாவது தேர்தல்

ஈஸ்ரூல் டிராக்டு

25 ஜூன் 1999	மூன்றாவது வட்மேல் மாகாணசபை தேர்தல் நடைபெற்று, உள்நாட்டு வெளிநாட்டு தேர்தல் கண்காணிப்பு நிறுவனங்களின் அறிக்கைகளினபடி இதுவரை நடைபெற்ற மாகாணசபைத் தேர்தல்களுடன் ஒப்பிடும்போது பெருமளவு வள்ளுமூறாச சம்பவங்கள் மற்றும் தேர்தல் சட்டங்கள் மிருபபட்ட தேர்தலாகவிருந்தது.
06 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது மேல் மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
06 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது மத்திய மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
06 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது வடமத்திய மாகாணசபைத் தோதல் நடைபெற்றது.
06 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது ஊவா மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
06 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது சப்பிரகமுவ மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
10 ஏப்ரல் 1999	மூன்றாவது தென் மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
25 ஏப்ரல் 2004	மூன்றாவது வட்மேல் மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
16 அக்டோபர் 2006	வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை ஒன்றிணைத்தது சட்டபூர்வமானதல்ல அது செலவுபடியற்றது என உயர்நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது. மக்கள் விடுதலை முன்னணி உறுப்பினர்களான மனுதாரர்கள் மூவருக்கும், இலங்கை அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் 154 (2) ஷர்த்தின் கீழ் கிழக்கு மாகாணசபையை தெரிவு செய்யும் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. மக்கள் விடுதலை முன்னணி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கிழக்கு சேருவில்லை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஜயந்த வீர்சேகர மற்றும் கிழக்கு மாகாண எல்.கே. வசந்த, ஏ.எஸ். மொஹம்புலுராரி ஆகியோர் மாகாணசபைகள் இரண்டும் பிரிக்கப்பட்ட பின்னர் கிழக்கு மாகாணத்துக்கு தனியான மாகாணசபை வேண்டுமெனக் கோரி ஏற்கனவே மனுவொன்றை தாக்கல் செய்திருந்தனர்.
10 டிசம்பர் 2006	அதிகாரப்பகுவி மற்றும் அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்பு தொடர்பான ஆலோசனைக் குழுவின் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. இந்நாட்டு இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கு ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் நியமிக்கப்பட்ட பல்வேறு இன மற்றும் குழுக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் 17 பேரைக் கொண்ட ஆலோசனைக் குழுவின் அறிக்கை கையளிக்கப்பட்டது. ஆலோசனைக் குழுவில் ஒருமித்த கருத்து இல்லாததால் தனித்தனியாக நான்கு அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன.

சடாகால தோக்டு

தொழிமபுதமயூரசு நகரம்

26 டிசம்பர் 2006

ஸ்வாமி அனாதத்தால் அதிகமான பாதிப்புக்கும் இழப்புகளுக்கும் கிழக்கு மாகாணம் உள்ளானது.

23 நவம்பர் 2007

அரச் நிர்வாக தொழில்கார் அதிகாரிகளின் நிறுவனத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட 20 வருடங்களின் பின்னர் மாகாண சபைகளின் முன்னேற்றம் மற்றும் குறைபாடுகள் தொடர்பான அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது.

23 ஜூலை 2008

ஸ்வகட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவின் இடைக்கால அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. தேவியப் பிரச்சினைக்குத் தீவு ஆலோசனைகளை முன்வைப்பதற்காக ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவால் நியமிக்கப்பட்ட ஸ்வகட்சி பிரதிநிதிகள் குழு தமது இடைக்கால அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் கையளித்தது. மாகாண சபைகளை சிறப்பாக நடத்திச் செலவகுற்றான ஆலோசனைகள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபைத் தோதல்களை நடாத்துவது, மாகாணசபைகளுக்கான அதிகாரங்கள், மததிய அரசின் பொறுப்புகள் மற்றும் மொழி தொடர்பாக இதில் விவேச கவனம் செலுத்தப்பட்டிருந்தது.

09 ஜூலை 2008

இல 1553/6 மற்றும் 1553/7 ஆகிய விவேச வர்த்தமானி அறிவித்தல்கள் மூலம் வடமத்திய, சப்பிரகமுவ ஆகிய இரண்டு மாகாணசபைகளும் சம்பந்தப்பட்ட சபைகளின் ஆளுங்களால் கலைக்கப்பட்டது. அத்துடன் இவ்வாறு கலைக்கப்பட்ட மாகாணசபைகளுக்கான தேர்தல்கள் இதற்கு 14 மாதங்களுக்குப் பின்னரே நடத்தப்படவிருந்தது.

10 ஜூலை 2008

கிழக்கு மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்றது. (கமார் இரண்டு தசாப்த காலத்துக்குப் பின்னரும் உயர் நிதிமன்றம் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களைப் பிரித்து பின்னரும் நடைபெற்ற முதலாவது தேர்தலாகும்).

12 ஜூலை 2008

அரசியலமைப்பின் 13ஆவது திருத்தத்தின்படி அரசால் பொலிஸ் அதிகாரம் உட்பட சகல அதிகாரங்களும் கிழக்கு மாகாணத்துக்கு பகிரந்தலிக்கப்பட வேண்டுமென்றாலும் காத்திரிக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் மைத்திரிபால் சிரிசேன தெரிவித்தார்.

16 ஜூலை 2008

ர.எ.ம.வி.பி. அமைப்பின் சிவநேஞ்சுவரை சந்திரகாந்தன் (பிள்ளையான்) கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சராக ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் நியமிக்கப்பட்டார்.

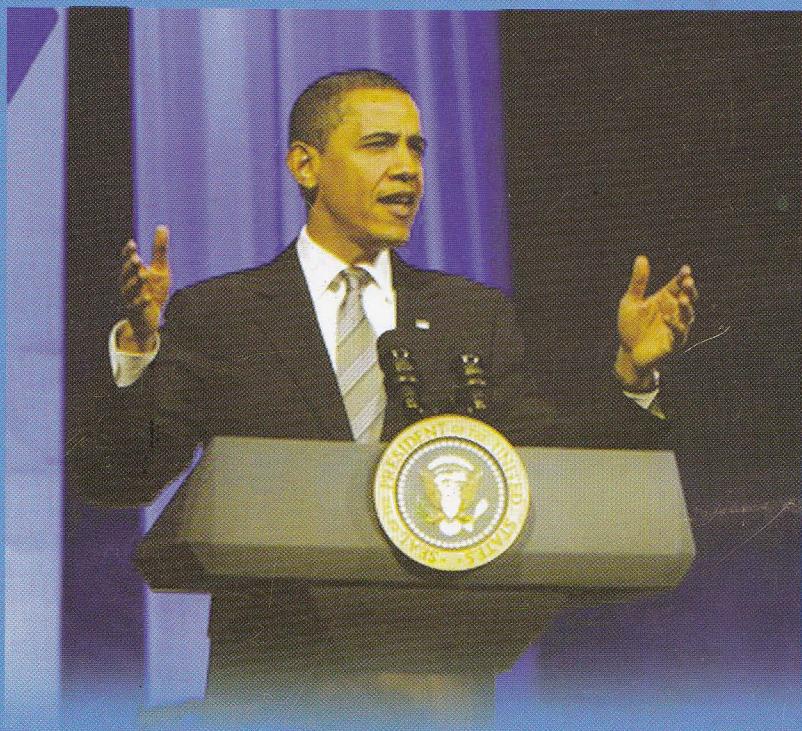
28 ஜூலை 2008

மாகாணசபை முறையை பலப்படுத்துவதற்காக இருபது வருட அனுபவங்களைக் கொண்ட சிபாரிக்கள் அரசுக்கு முன்வைக்கப்பட்டன. மாகாணசபை சரித்திரத்தில் முதன் முறையாக வடக்கு மாகாணசபை தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்து மாகாணசபைகளும் ஒன்றிணைந்து மூன்று மாத காலத்துக்குள் இந்த தேசிய சிபாரிக்களைத் தயாரித்தன. இதற்கான வசதிகளை மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் வழங்கியது.)

23 ஆகஸ்ட் 2008

நான்காவது சப்பிரகமுவ, வடமத்திய மாகாணசபைத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன.

வினாக்கள் விடைகள்

ஓமக்குத் தெரிந்த வகையில் எமது உரிமை தொடர்பான விடயங்கள் பெரும் சக்தியாக விளங்குகின்றது. நாம் கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், யூதர்கள் மற்றும் இந்துக்கள் போன்றவர்களாலும் மதங்களைப் பின்பற்றாதவர்களாலும் ஒன்றிணைந்த இனமாகும். நாம், உலகின் பல்வேறு திசை களிலிருந்து வரும் மொழி மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளோம். நாம் சிவில் யத்தம் மற்றும் பிரித்து வேறாக்கப்படும் கசப்பான வெற்றிகளை சுவைத்துள்ளதாலும் இருண்ட காலப்பகுதியை கடந்திருந்தாலும் அதிக பலத்துடனும், அதிக ஜக்கியத்துடனும் இருக்கின்றோம். எமக்கு மாறுதல்களை ஏற்படுத்த முடியாவிட்டாலும், குரோதங்கள் ஒருநாள் ஒழிந்து போகும் என நம்புவோம். உலகம் குறுகிக்கொண்டே இருப்பதால் பிரிந்துசெல்லும் மனோபாவம் விரைவில் மறைந்துவிடும். எமது மனிதாபிமானம் அதன் சுபாவம் ஆகியன் கிளர்ந்தெள வேண்டும். அதேபோல அமெரிக்கா சமாதானத்தின் புதுயிகத்தை தோற்றுவிக்கும் பொறுப்பை செயற்படுத்த வேண்டும்.

அமெரிக்காவின் 44வது ஜனாதிபதி
பராக் லூபாமா அவர்கள்
ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றதன் பின்னர்
21 ஜனவரி 2009ல் ஆற்றிய உரையிலிருந்து...